XXIII. évfolyam 40. szám Ára: 1 forint 1967. október 5

Ludas Matyi

EDZÉSBEN — Átviszi? Nem viszi?...

Nyakamba vettem Félegyházát

Félegyházán némi feltűnést keltett, hogy a helybéli Dózsa téesz juhásza egy szép napon eladta a szamarát, és vett egy Skoda ezrest. A kocsi azonban egy ízben megmakacsolta magát, és a juhász hamisítatlan félegyházi káromkodások közepette próbálta jobb belátásra bírni. Történetesen éppen arra tartott egy konzervatív kollégája szamárháton, és nem minden kárörvendés nélkül így szólt:

– Na, komám, mi ér többet, a Skoda vagy a szamár?

– A szamár – ismerte be a gépesített juhász –, mert ha a szamár megköti magát, legalább rá lehet húzni a fütykössel, nem megy le róla a zománc.

MEZŐGAZDASÁGI SZAKMUNKÁS-KÉPZŐ

– Micsoda pech, rossz tételt húztam.

Csöppet sem lebecsülendő, hogy itt van a magyar libamájexport fellegvára. Tudvalevő ugyanis, hogy a félegyházi libák akkora májakat növesztenek, hogy a külföldi vásárlóknak leesik az álluk. Egy ilyen külföldi üzletember a titok nyitját kutatva az iránt érdeklődött, vajon mi lehet az a különleges eljárás, amivel a derék szárnyasokat ilyen hatalmas májak létrehozására inspirálják? A helyi szakértő e szavakkal tért ki a kíváncsiskodás elől:

– Semmi titok nincs itt, Monsieur, ezek egyszerűen öntudatos libák, tudják, hogy sok devizára van szüksége a hazának.

A GABONATISZTÍTÓ KÖRNYÉKÉN

– Semmi izgalom, csak a por miatt vettük fel az álarcot...

Régi panasz a gyenge vízellátás. Különösen az esti órákban vannak fennakadások, mikor a munkából megtérve mindenki mosakszik. A helyzet mégsem aggasztó, mert épül már az új víztorony, és ha elkészül, annyi lesz a víz, hogy még csőrepedésre is telik majd bőven.

Addig azonban gyakran hiánycikk a víz, és ennek talán csak a mosdatásra szánt srácok örülnek igazán. Ám ez az öröm sem zavartalan, bizonyítja ezt egy félegyházi gyakorló mama története egy szem fiacskájáról. Egyik este a gyerek lehorgasztott fővel jött haza. Kérdi a mama, mi baja?

– A víztorony építkezésétől jövök – szólt elkeseredett képpel a srác –, sajnos semmi fennakadás.

NEMZETKÖZI AUTÓÚT

– Párizs felé tetszik menni?

Az idei nyárnak különleges nevezetessége volt Félegyházán. Ezen a nyáron már nem kaszáltak kézi erővel a város határában. Pedig a félegyházi kaszások messzi földön híresek voltak. Különösen egy bizonyos Józsi bácsi, aki egymaga két ember adagját is levágta egy-egy híres régi aratáson. Most Józsi bácsi naphosszat kint állt a határban, és tűnődve szemlélte a kombájnosok munkáját.

– Ugye, most volna jó húszévesnek lenni, Józsi bátyám! – kérdezte az egyik fiatal kombájnos.

– Aztán miért? – kérdezett vissza Józsi bácsi.

– Hát, mert nem kell kaszálni. Mert a kaszát pótolják a gépek.

– A kaszát, azt igen, de a marokszedő lányokat nem – szögezte le bölcsen Józsi bácsi.

Az ifjú kombájnos pedig még hosszan tűnődött azon, hogy talán mégsem voltak olyan rosszak azok a régi aratások...

(Fülöp György rajzos riportja)

Perspektíva

– Nemsokára nyugdíjba megyek!

– Nagyszerű, akkor legalább kipihenheti [illegible]

Sportszerű feleség

Mini-ország

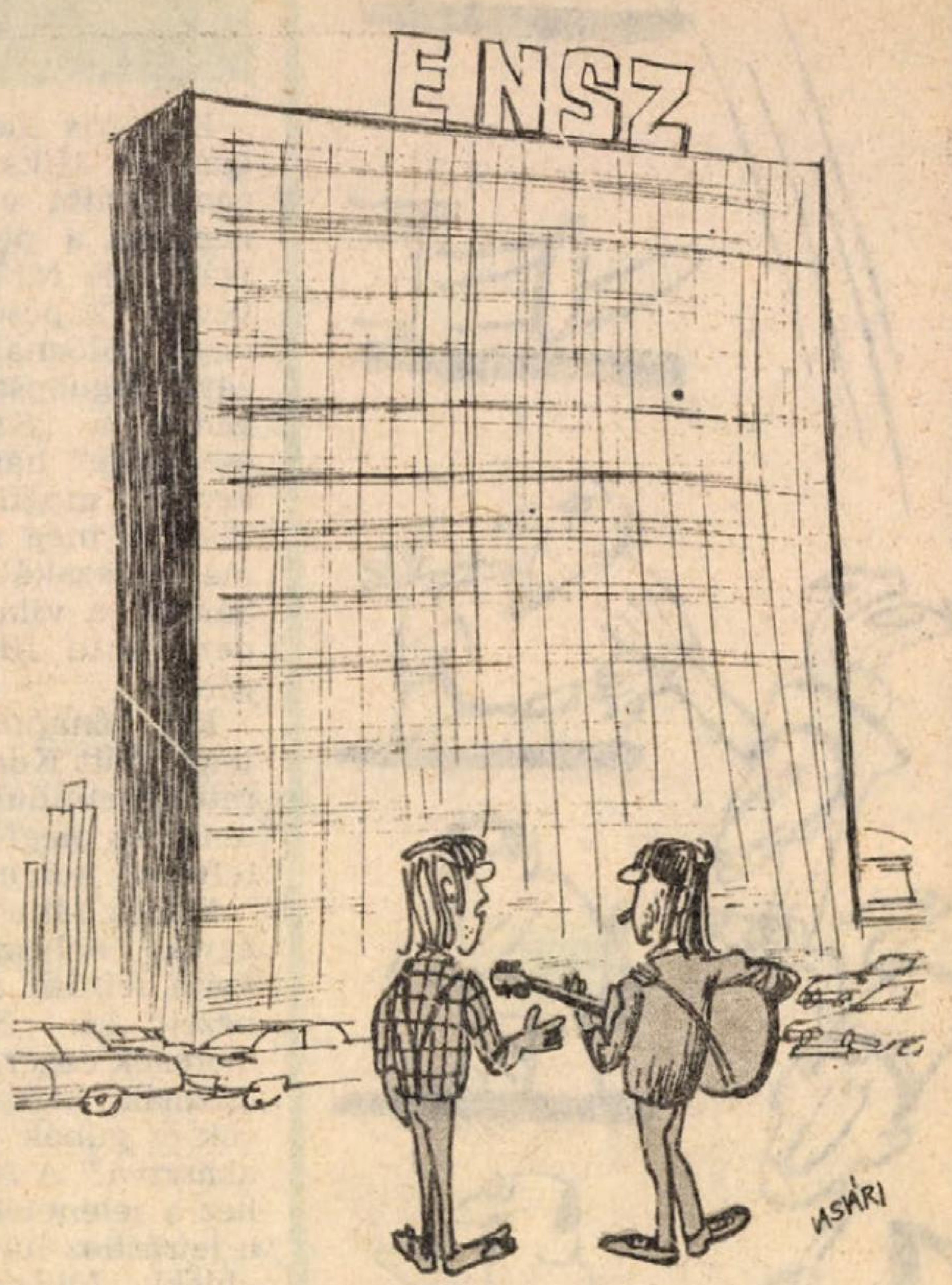
– Mondja, felség, merre találunk itt egy motelt? . . .

Kapós az öreg!

– Egy fiatal barna lány sokat gondol uraságod nyugdíjára.

Közgyűlés idején

– Talán összeszedünk egy pol-beatre való témát . . .

Halk neszre lett figyelmes. Valamit bedobtak az ajtaja levélnyílásán. Odasietett. A padlón egy cédula feküdt. Felemelte. A cédulán a következő szöveg állt csupa nagybetűs gépírással:

> MINDENKI TÖRŐDJÉK A SAJÁT DOLGÁVAL! HA BE MERÉSZELI DUGNI MOCSKOS POFÁJÁT AZ ALANY UTCA 15/C SZÁMÚ HÁZ III. EMELET 12. SZÁMÚ LAKÁSÁBA, AKKOR NE LEGYEN MEGLEPVE, HA SZITÁVÁ LŐVE TALÁLJÁK MEG A KANÁLISBAN.

Elgondolkozva nézte a cédulát, majd kitekintett az ablakon. Egy sötét szemüveges, kiélt arcú, középtermetű sovány fiatalember sántítva fordult be a sarkon, minek előtte gondosan körülnézett.

Mélyen kihajolt az ablakon, de semmi gyanúsat nem észlelt. Még egyszer elolvasta az aláírás nélküli levelet. Megszagolta. Édeskés mandula illata volt. Leült egy karosszékbe. Szándékában sem volt az Alany utcába menni, azt sem tudta, merre van. De úgy érezte, hogy ezt a kihívást nem hagyhatja válasz nélkül. Ránézett az órájára. Fél öt múlt három perccel. Elővette a budapesti utcák névjegyzékét, és rövid keresés után megtalálta az Alany utcát. A Vipera térről nyílik és a Rabló sikátornál ér véget. Hírhedt környék.

Becsukta a könyvecskét, majd gyors elhatározással felöltözött, és ruganyos léptekkel elindult. Sapkáját a homlokába húzta, esőkabátja gallérját felgyűrte. Esett az eső, metsző szél fújt, már erősen sötétedett. Taxiba ült, de óvatosságból kiszállt a Vipera téren. Körülnézett, majd amikor meggyőződött arról, hogy senki sem követi, elindult a házfalak mentén a sötét Alany utcán. A távolból elhaló hörgést hallott, majd meg kellett állnia, mert golyó fütyült a füle mellett. Két álarcos férfi rohant el mellette, a magasabbnak zsák volt a kezében, a kisebbik néhány lövést adott le egy kihaltnak látszó romház irányába. Az egyik ablakból egy holttestet dobtak az utcára. Ugyanakkor az egyik ház ablakán kötélhágcsón kúszott fel egy fekete trikós férfi, tőrrel a kezében.

A szél már viharossá erősödött, de hallani lehetett egy pince mélyéből a kétségbeesett segélykiáltásokat, majd egy pisztoly dörrenését, végül a végzetes csendet. Robbanás rengette meg a levegőt, de még idejében a földre tudta vetni magát. Egy második emeleti lakásban mérget öntöttek egy magatehetetlen idős férfi levesébe, a mellette levő lakás ablakából lángnyelvek törtek elő, miközben orvul fojtogatták egy tanácsi dolgozó különváltan élő feleségét. Sötét viharfelhők nyomasztóan nehezedtek a tájra, orgyilkos légkör terjengett utcaszerte.

Megállt a 15/c számú ház előtt, s felnézett a harmadik emeletre. Pisztolycső nyúlt ki az ablakon. Vércseppek hullottak a fejére. Mélyet lélegzett, és határozott léptekkel elindult. Mielőtt azonban belépett volna a kapun, megtorpant, és a fejére ütött.

— Micsoda marhaság ez? — gondolta. — Jó ez nekem? Még valami bajom történik.

Ezzel sarkon fordult, kisietett a térre, villamosra szállt, majd beült egy moziba, hogy végignézzen egy kedves olasz vígjátékot.

Feleki László

A lavina

MIKSZÁTHI történet

Ez a kis történet való igaz, de Mikszáth is kigondolhatta volna, mert nemcsak a poénje mikszáthi, de Mikszáth művével kapcsolatos. A nagy palócnak máig is egyik legnépszerűbb regénye, a „Szent Péter esernyője" három ízben került megfilmesítésre. Elsőnek még a film néma korszakában Korda Sándor, a világhírű rendező vitte filmre a regényt.

Egy hónappal a felvételek előtt Korda és operatőrje elindultak a történethez megfelelő külső felvételi helyet keresni.

Müncz János üzlete (az egyik helyszín) Mikszáth leírása szerint így nézett ki: „Kicsi bolt, melynek cégéréül vedlett csizmák, krispinek, szűrök és gubák voltak felakasztva." A filmnek ehhez a jelenetéhez kellett a leíráshoz hű motívum: vidéki földszintes kis rozzant ház, omladozó, kopott fallal, elhanyagolt boltbejárattal. Hosszas keresgélés után Korda Tahitótfaluban rátalált a megfelelő házra. Pontosan olyan volt, amilyennek elképzelte: rozzant földszintes ház, elhanyagolt külsejű bolttal. A bolt ajtaja felett kopott cégtábla hirdette:

KATZ SÁMUEL
szatócs

A filmrendező benyitott a csengettyűvel felszerelt ajtón.

Alacsony, sovány férfi köszöntötte:

— Jó napot kívánok. Mivel szolgálhatok?

— Katz urat keresem.

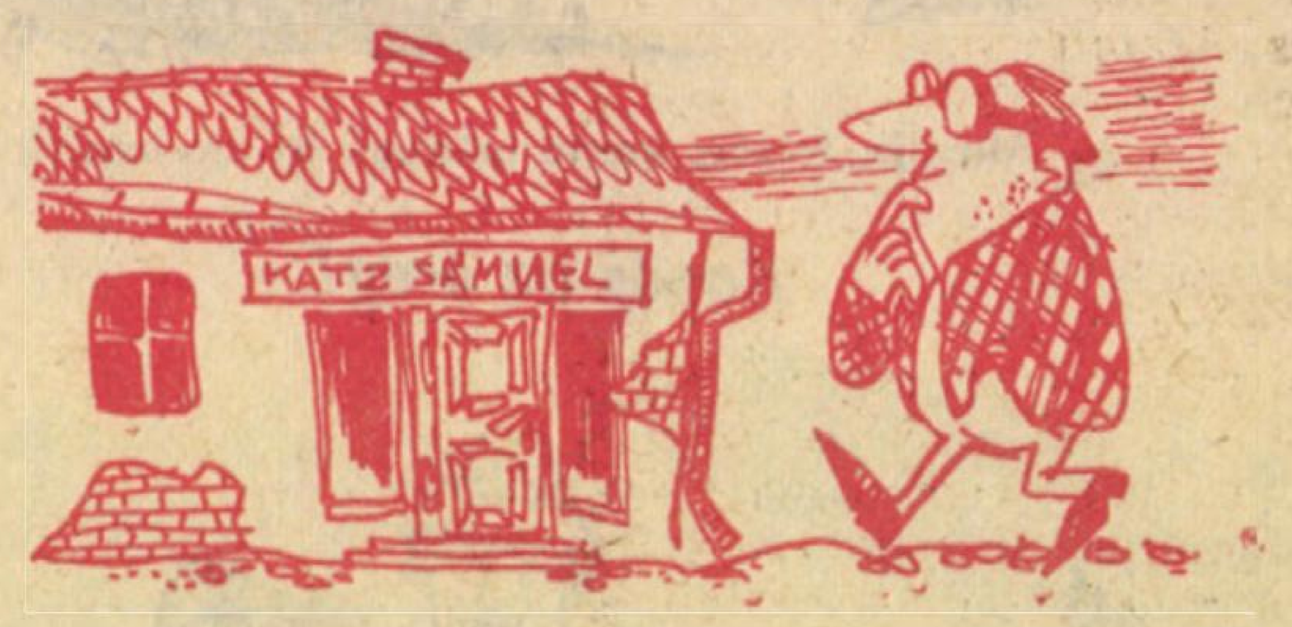
— Katz vagyok.

Bemutatkozás után Korda így folytatta:

— Új filmemhez megfelelő lenne az ön üzletének külseje, valamint a ház is. Ezért itt forgatnánk a film néhány jelenetét. Mindössze egy napig tartana a felvétel. Erre az időre a cégtáblát kicserélnénk a történetben szereplő boltos nevére. A felvételi napon természetesen az árusítás szünetelne. Ezért kárpótlásul húsz koronát fizetünk Önnek. Rendben van?

— Rendben — felelte Katz Sámuel.

Hogyne lett volna rendben. Húsz korona nagy pénz volt abban az időben.

— Mához négy hétre itt leszünk — mondta a rendező, és elköszönt.

*

És négy hét múlva megérkeztek a filmesek Tahitótfalura, Katz Sámuel boltja elé.

Korda csodálkozó tekintettel meredt a kiszemelt házra és a szatócsüzletre.

A ház úgy nézett ki, mintha vadonatúj lenne, gyönyörűen kitatarozták, a bolt elé elegáns portált építettek.

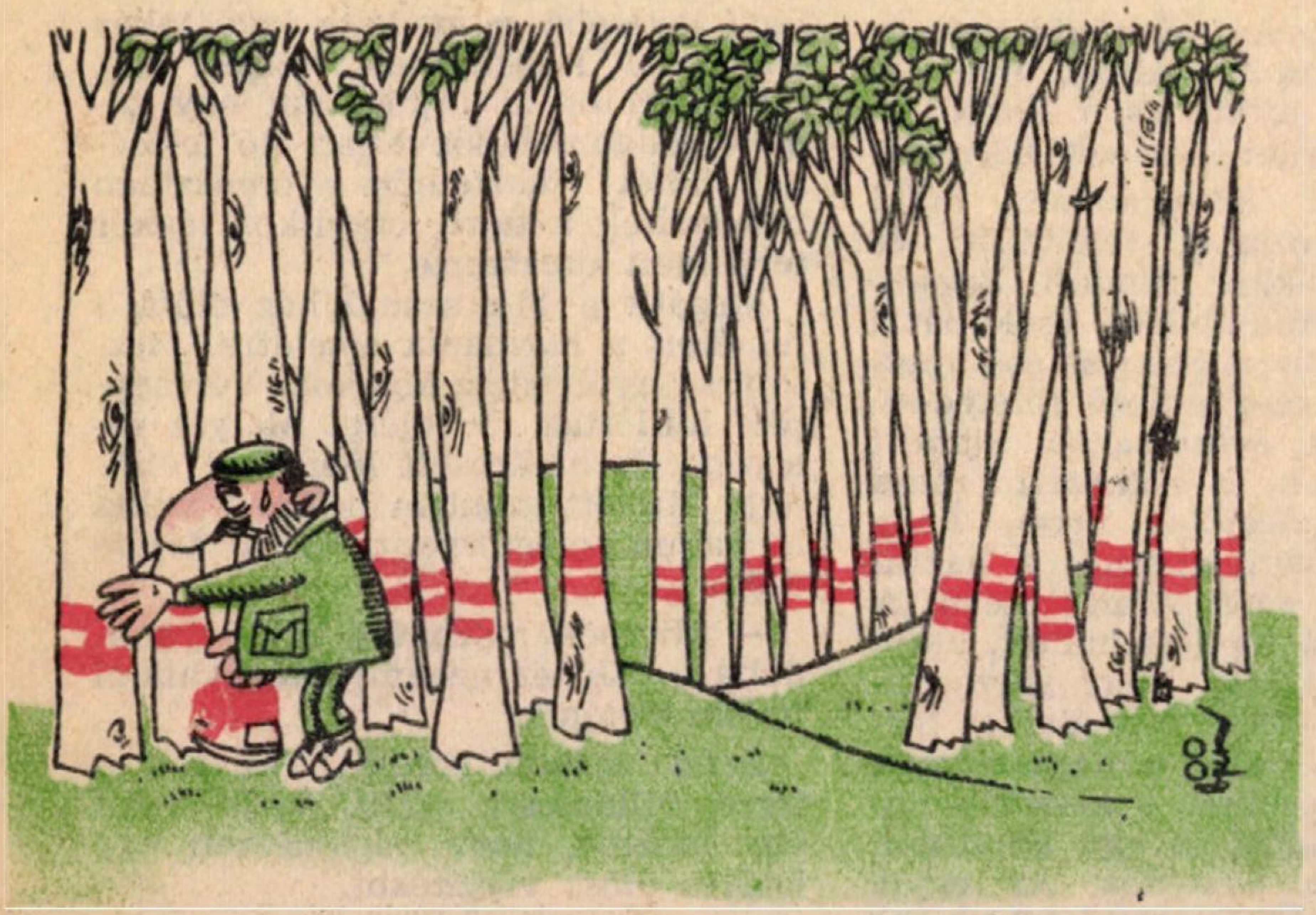
A rendező berohant a boltba, és ráförmedt a szatócsra:

— Katz úr, az Istenért, mit csinált a házzal?!

— Gondoltam, ha már megörökítik a filmen, hát legyen szép ...

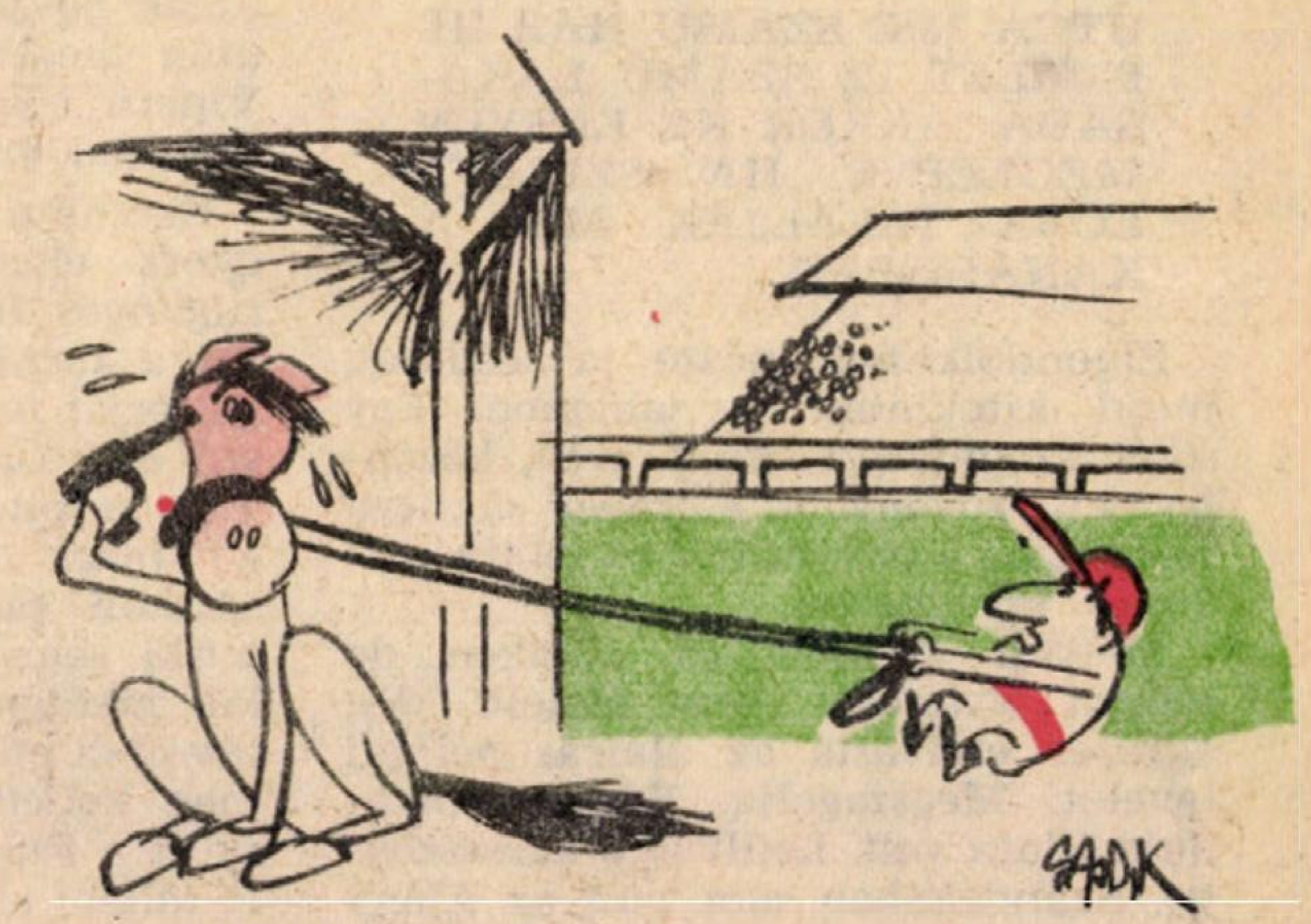
Kolozsvári Andor

Ambiciózus dolgozó

– Így biztos, hogy senki sem tévedhet el!

Szegény paci

– Ugyan, ne bolondozz, majd legközelebb te leszel az első!

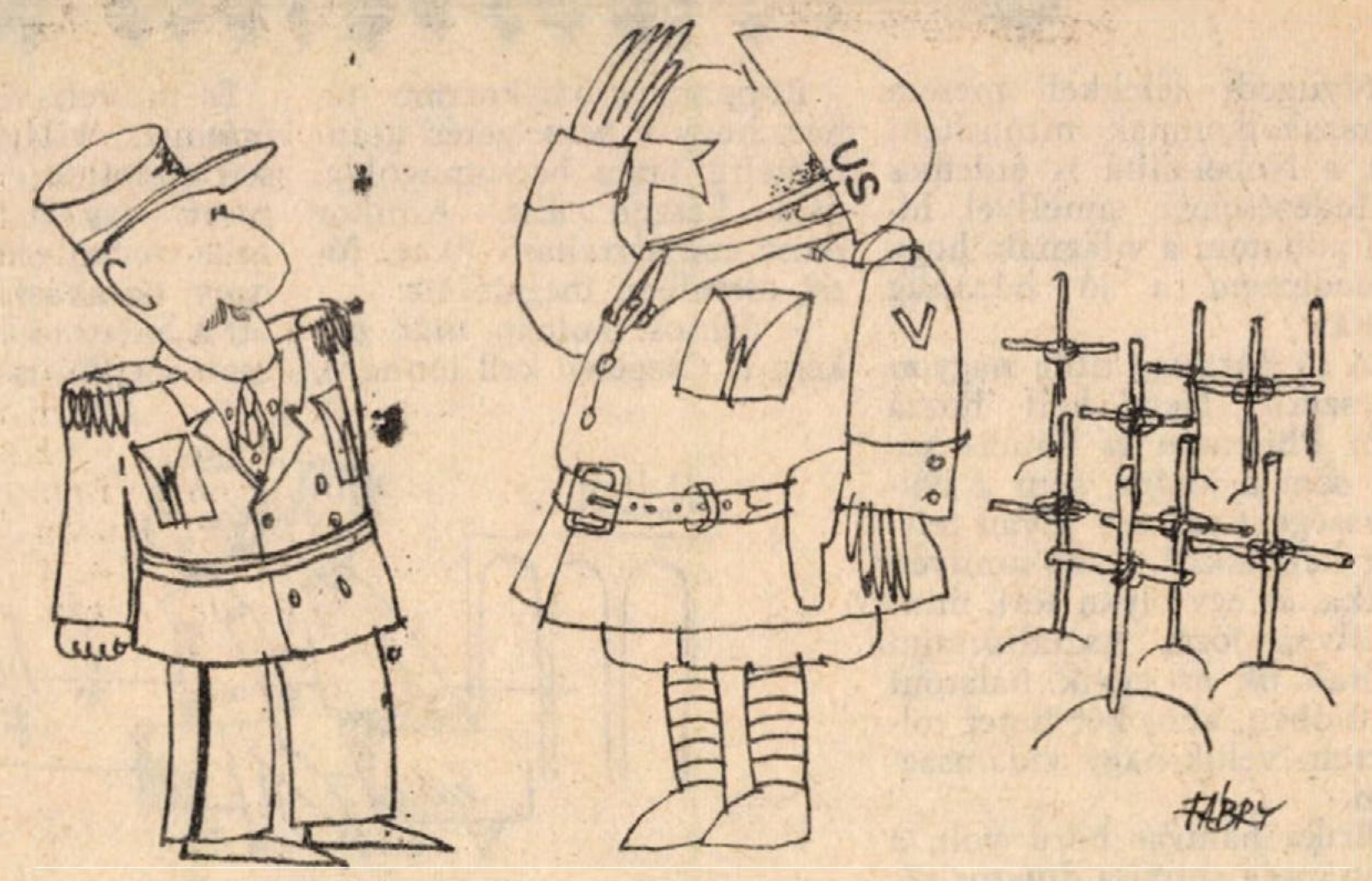
MEGVAN A FELELŐS!

Ez esetben nem volt lágyszívűség, nem volt tétovázás, szeptember 30-i hatállyal elbocsátották állásából azt, aki miatt cigarettáink egy része nem érte el a kívánt minőséget. Sőt, nemcsak elbocsátották, hanem örökre ki is tiltották a dohánygyárak területéről. Ez a kemény, határozott intézkedés feltétlenül szükséges volt, hiszen – erről annak idején a Ludas is megemlékezett – egy tavaszi minőségvizsgálat megállapította, hogy a Savariának 67 százaléka, az MD-nek és a 100 évesnek pedig a 100 százaléka volt kifogásolható minőségű, de a Kossuth és néhány más cigaretta sem vizsgázott kitűnőre. Ilyen komoly hibákat megállapító vizsgálat után nem lehet érzelmeskedni, elnézőnek lenni, igenis el kell távolítani a felelőst!

A végleg elbocsátott felelőst Régi Szabványnak hívják. Hanyag, rendetlen figura lehetett, eltűrte, hogy a dohány nedves vagy finánclábas legyen, hogy a cigaretta túl keményre vagy túl puhára sikerüljön – legalábbis minden bizonnyal ő tűrte el, különben nem őt érte volna a megtorlás. Október elsejével munkába lépett az Új Szabvány, akinek, mint látjuk, csupán a keresztneve azonos elődjével, de úgy mondják, hogy pontosan megszabja, mennyi lehet a dohány nedvességtartalma, és hogy milyen keménynek kell lennie egy-egy rudacskának. Régi Szabvány most azt meséłgeti rokoni körökben, hogy nem is ő a hibás, a szükséges előírásokat ő is tudta, és ha rá hallgattak volna, nem is lettek volna olyan rosszak azok a szivarkák, és hiába lépett helyébe Új Szabvány, ha nem törődnek eléggé vele. De hát ki hisz egy ilyen rossz hírű, állásából kiebrudalt, sértődött dolgozónak, mint Régi Szabvány?

Földi Iván

Vietnamban

– Jelentem, hogy 175 katonánk az arcvonal mögött beásta magát!

PESTI tudósítónktól...

Egyik kedves barátom nyugodtan táblát tehetne le minden ismerősének könyvszekrényére ezzel a felírással:

„Könyvet még neked sem adok vissza!"

*

Végre!

Szívem egész melegével üdvözlöm a „Morrison Midget" elektromos robogót, amelyet a „Műszaki Élet" tudósítása szerint nagy gyártelepek, hivatalok, gazdaságok számára gyártanak. A villanymotoros kis jármű egyetlen töltéssel mintegy 25 kilométeres távolság bejárására alkalmas. De nem is ez a legfontosabb, hanem a sebessége. Óránként 13 (tizenhárom!) kilométeres sebességgel mozog.

Óriási! Amikor századunkban minden száguld, robog, suhan, s úgy törik át a hanghatárt, mint kőműves a tűzfalat, végre valaki azon töri a fejét, hogyan lehetne lassú járművet feltalálni.

És remélem, felbuzdulva a kezdeti sikeren, rövidesen az óránként 2—3 kilométeres sebességű jármű sem marad jámbor óhaj.

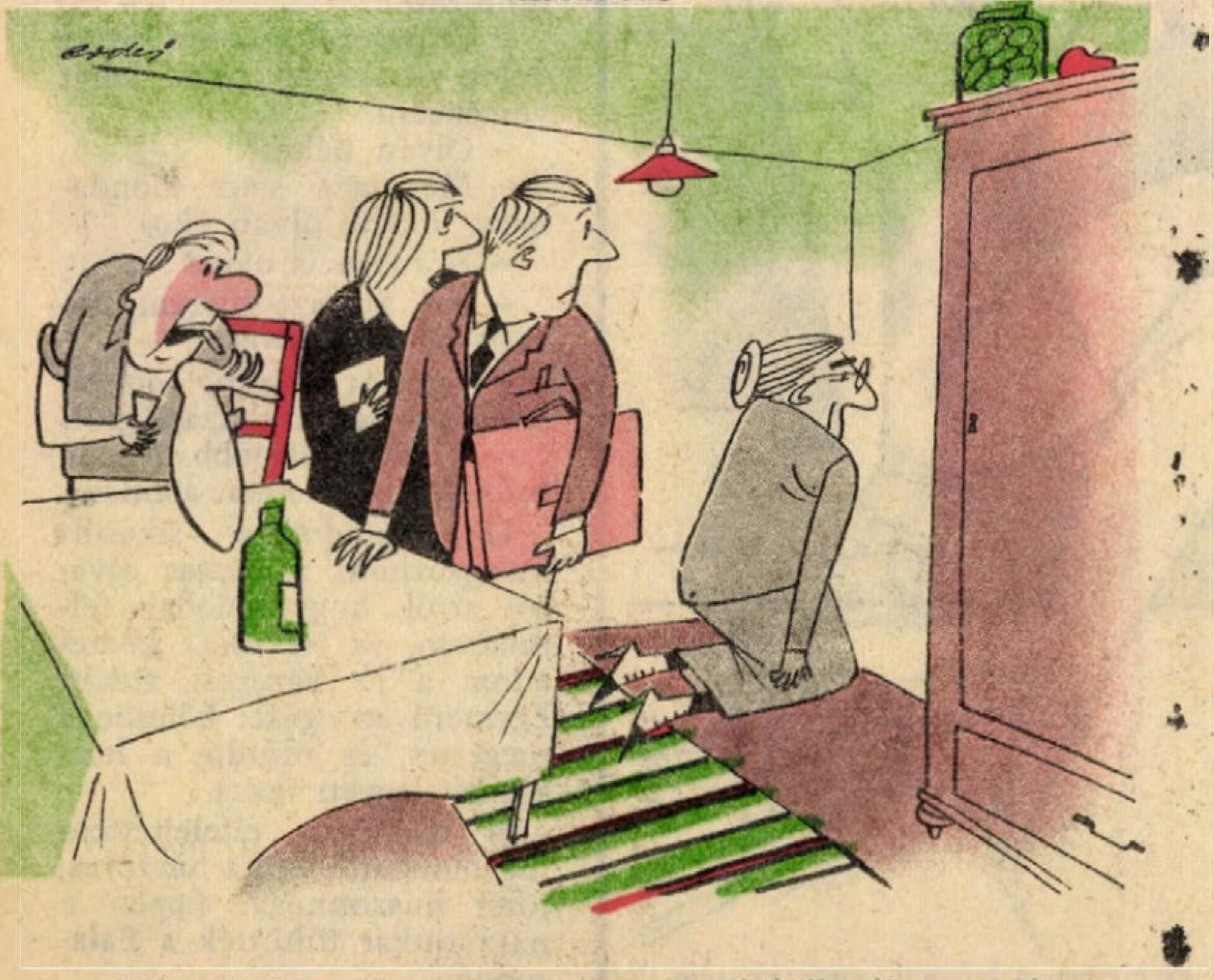
*

Szerény kijelentés valahol a nagyvilágban:

— Békés állam vagyunk. Kis hadseregünk van, legföljebb államcsínyre jó.

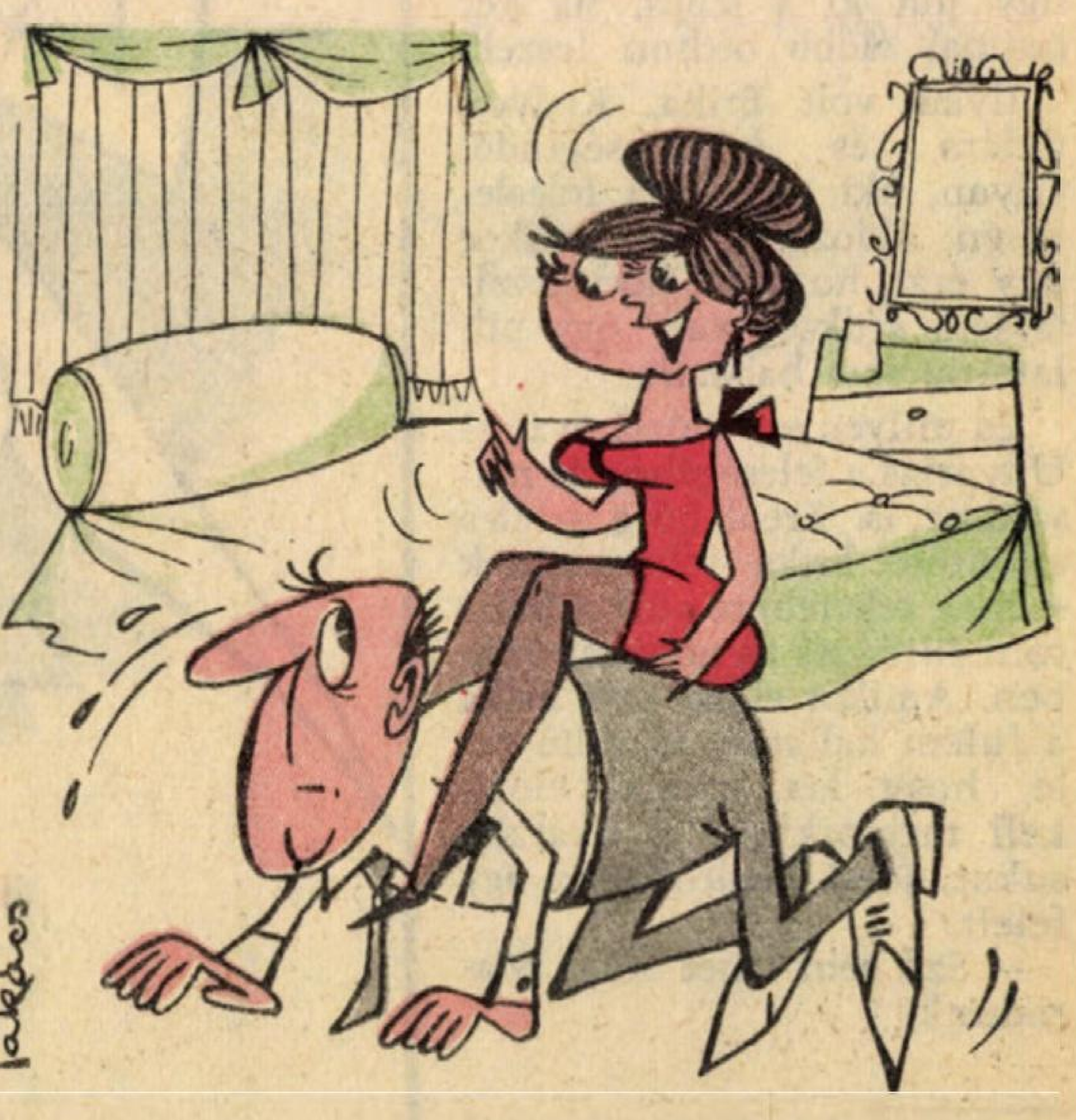
f. l.

Eltartás

– Mi szeretjük az öregasszonyt, de nem volt hajlandó megenni a spenótot.

Féltékenység

– Remélem, otthon a feleségeddel nem játszol ilyet . . .

Megfejtem a titkot

Nyugodt lélekkel merem korszakalkotónak minősíteni azt a Nobel-díjra is érdemes fölfedezésemet, amellyel hírül adhatom a világnak, hogy fölfedeztem a jó házasság titkát.

A jó házasság titka nagyon egyszerű! Nem kell hozzá sem Philemon és Baucis kora, sem a jósága, sem a bölcsessége. Csak egy olyan feleség kell hozzá, mint amilyen Erika, és egy olyan férj, mint amilyen Józsi. Asztaltársaim voltak ők az egyik balatoni üdülőben, ahol két hetet töltöttem velük nagy vidámságban.

Erika hamvas bőrű volt, a manapság annyira divatos vörös hajjal. Gyors felfogású és mozgékony. Balatoni fürdőzésre, csónakázásra, táncolásra mindenkor kész, de nem lehet mondani, hogy bármiben is könnyelmű. Az üdülés két hete kedden járt volna le, de Erika már vasárnap reggel becsomagolt.

– Csak nem utaznak? – kérdeztem meglepetten, mert előző este is szó volt már erről, de nem vettem komolyan. – Két napról lemondani napsütésben a Balatonnál nem kis dolog.

– Sajnos, kénytelenek vagyunk előbb hazamenni, mert az anyagleltárt el kell időre készítenem – felelte Erika.

Erika ugyanis anyagkönyvelő volt az egyik pesti textilvállalatnál.

– Persze, maga nélkül nem tud működni a vállalat – jegyeztem meg.

– Ugyan, kis ember vagyok én ahhoz! De hát a többiek is szabadságra mennek, és csak úgy jön ki a lépés, ha két nappal előbb otthon leszek.

Ilyen volt Erika. Kedves, vidám és kötelességtudó. Olyan, aki nem hoz feleslegesen áldozatot, de amikor úgy érzi, hogy az áldozatvállalásra szükség van, egy pillanatig sem habozik.

És milyen volt Józsi, a férj? Udvarias a feleségéhez és másokhoz is. Kreol bőre – éles ellentéte Erika fehérségének – még feketébbre sült a balatoni fürdőzés és napozás közben. Amikor előző este Erika a fülem hallatára közölte vele, hogy két nappal előbb kell megszakítani a nyaralásukat, Józsi határozottan így felelt:

– Szó sem lehet róla! Maradunk!

Roppant csodálkoztam tehát, hogy e beszélgetés után, reggelre Erika becsomagolva, útra készen állt. Amikor most marasztaltam őket, Józsi csendben megszólalt:

– Sajnos, holnap már nekem is Csepelen kell lennem,

mert nem leszek készen a szerkesztéssel.

Nagy különbség ez, óriási helyzetváltozás estéről reggelre virradóan – gondoltam. De gondoltam arra is, hogy valamikor azt mondogatták az ilyen férjről, hogy „otthon cilinderben szaladgál az ágy alatt". Vagyis haptákban áll a felesége előtt, magyarán szólva a feleség viseli a nadrágot.

És milyen volt még Erika? Értelmes, világos fejű, szívesen elmondott vagy meghallgatott egy-egy finoman pikáns viccet, időnként elpirult, hogy hamvasfehér arcán itt-ott a balatoni naptól előváráasolt szeplői is lángban égtek,

és nem a füle tövéig pirult el, hanem a nyaka tövétől a feje búbjáig.

– Hogy tud maga, Erika, pirulni – mondtam, amikor még csak nem is pikáns, hanem teljesen ártatlan viccelődésbe kezdtünk Józsival.

– Igen – felelte. – Nagyon pirulós vagyok, de sajnos, csak éppen akkor nem pirulok, amikor tudom, hogy pirulnom kellene.

Ilyen volt Erika.

És milyen volt még Józsi? Józsinak a szerkesztőtechnikusi fizetés lehetővé tette, hogy ne garasoskodjék, bár fölöslegesen nem költött semmit. Az ebédhez rendszerint egy üveg sört rendelt, s este a „Keringő"-ben, ahová táncolni jártak – egy-két pohár konyakot. Végtelenül figyelmes volt Erika iránt. Egyszer-másszor beszélgettem vele a parton – napozás közben – Erikáról is, az életről is, és mindenről, ami eszembe jutott.

– Szerencsés ember maga, Józsi – mondtam –, milyen helyes feleséget kapott!

– Erika kitűnő asszony. Kiváló dolgozó a munkahelyén, és remek háziasszony otthon.

– Ki kezeli a pénzt?

– Erika a főpénztáros a háznál, és otthon ő a tervosztály vezetője is. Neki adom a fizetésemet, ő hozzáteszi a sajátját, és gazdálkodik.

– De azért, úgy látom, maga külön keretet kap.

– Ez természetes. Zsebpénzt kapok, s abból fizetem a színházat, mozit, szórakozást. Könyvet közösen vásárolunk.

– És ha többet költenek?

– Ki van zárva. Erika nem költ többet, mint ami van, és mint amennyit lehet.

– És maga?

– Hogy képzeli? Erika nem is engedné.

– Szóval gondtalanul és kiegyensúlyozottan élnek.

– Nagyon boldogan.

– S nem veszekedtek még sohasem?

– Ez nálunk teljesen kizárt dolog. Erikával nem lehet veszekedni.

– Olyan békés?

– Még azt sem mondanám. Inkább olyan okos.

– És maga is okos?

– Én? Én azt hiszem, inkább békés vagyok.

– Eszerint magának jó véleménye van a házasságról?

– A lehető legjobb. Aligha tudnék ennél jobbat ajánlani.

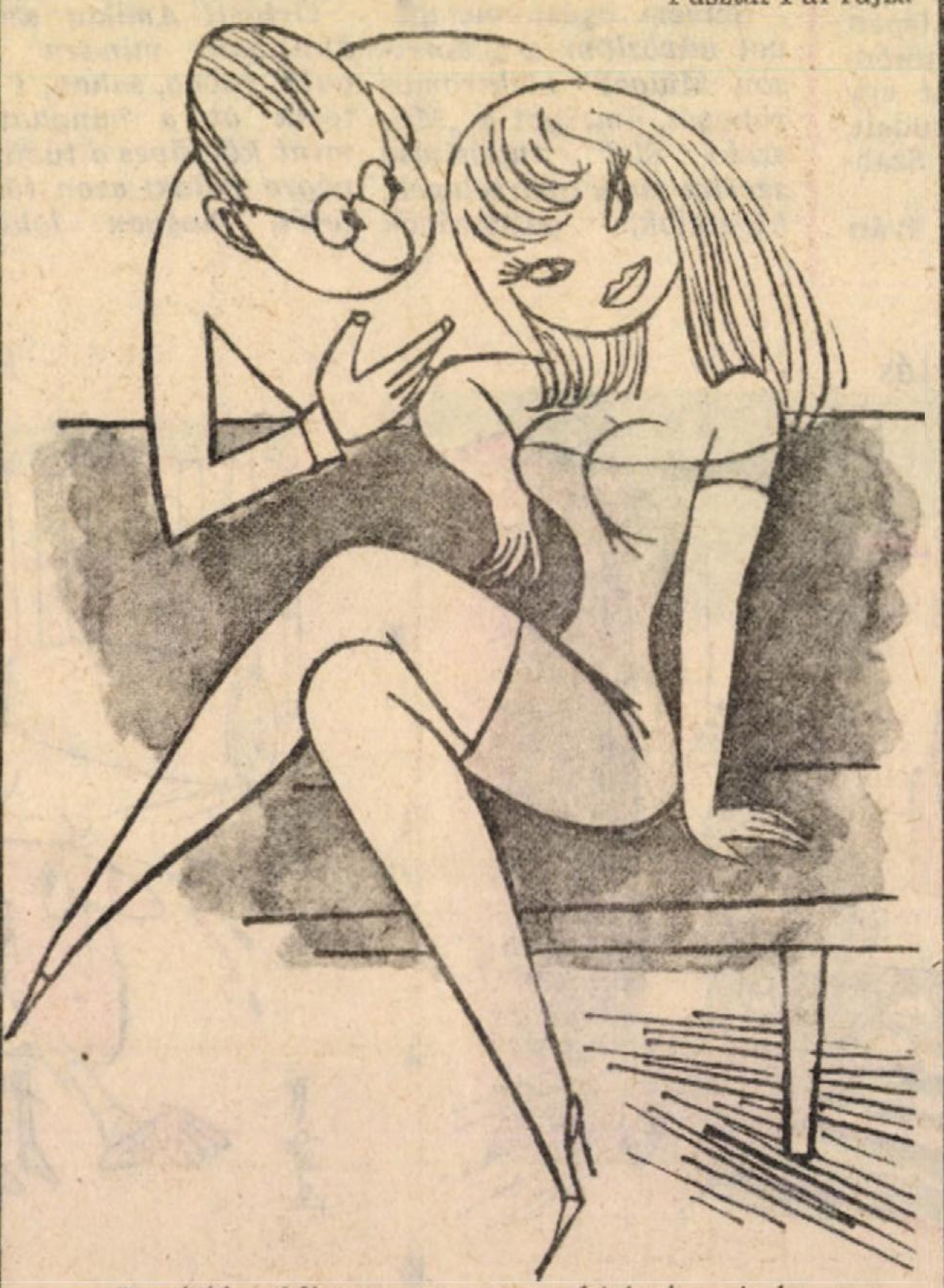
Úgy gondolom, sikerült meggyőznöm a nyájas olvasót arról, hogy valóban feltaláltam, és itt most közreadom a jó házasság titkát. Egyszerű az egész: kölcsönös megértés, és mindig a feleségnek legyen igaza.

De majdnem elfelejtettem megmondani: Erika húszéves, Józsi huszonnégy. Éppen a nászútjukat töltötték a Balatonon...

Földes György

Védőügyvéd

Pusztai Pál rajza

– Legalább addig ne szemezzen a bíróval, amíg be nem bizonyítom az ártatlanságát!

Földes György–Pusztai Pál „Ne tessék mérgelődni" című, most megjelent kötetéből. (Kossuth Kiadó)

Kedves Ludas!

A szovjet tudomány és technika 50 éves eredményeinek kiállítása és a vele párhuzamosan megrendezett mezőgazdasági vásár, a felnőttek mellett, a diákok érdeklődését is felkeltette. Nagyon sok vidéki iskola rendezett ebből az alkalomból pesti kirándulást. Az utazáshoz többnyire külön kocsikat béreltek a MÁV-tól. A bérelt szakaszokat azonban nem úgy biztosította számukra a MÁV, hogy 1—2 kocsival megtoldotta volna a szerelvényt, hanem úgy, hogy egy-két (sőt néha 3—4!) kocsit is lezárt, az amúgy is rövid szerelvényeken, s oda nem engedte felszállni a Pestre dolgozni járó mindennapos utasokat. El lehet képzelni ezek után azt a zsúfoltságot, amely egy hónapon keresztül ezeken a vonatokon volt. Én magam, sajnos, mindennapos szemlélője, sőt utasa voltam e vonatoknak sok ezer társammal együtt. Egyik délután például a Keletiből úgy indult ki a tápiószecsői vonat, hogy a lépcsőin fürtökben lógtak az utasok. A hátsó két kocsi viszont teljesen üres volt, mert azt fenntartották a Kőbányán felszálló, kiállításról hazatérő iskolások számára. Bár már utána vagyunk a vásárnak, úgy érezzük, ezt szóvá kell tennünk, mert lesz még vásár és lesz megnövekedett utasforgalom!

K. I.
Nagykáta

A Gelkánál volt dolgom a minap. Az előttem levő ügyfél egy idősebb bácsika volt, aki azt jött bejelenteni, hogy elromlott az unokájának a tévéje. A szerviz ügyeletese feljegyezte a címet, majd megkérdezte:

— Milyen a készülék? Kékes?

— Nem, kéröm, inkább olyan barnás... — mondta kissé eltűnődve a bácsika.

M. Z.
Kecskemét

Meglepetéssel olvastam az Élet és Tudományban: *„A Niger folyó árvíz idején 40 000 köbkilométer vizet szállít percenként és ez kb. négyszerese a Duna árvízhozamának.”* Több mint három évtizede dolgozom vízügyi szolgálatban, s ha jól utanaszámolok, ennyi víz az egész szolgálati időm alatt sem folyt le a Dunán! A fenti vízmennyiséggel meg lehetne tölteni egy olyan képzeletbeli árkot, amely végigérne az egyenlítőn, egy kilométer szélességű és ugyanolyan mélységű lenne. Még rágondolni is rossz, mi lenne, ha ennek a víztömegnek a negyedrésze percenként érkezne a Dunán, szép hazánkba! A magyar Duna árvízhozama percenként félmillió *köbméter* körül van.

Zboray Károly
Budapest

Jó dolog, hogy a rádió kitűnő receptekkel kedveskedik hallgatóinak. Csak az nem jó, hogy ezt reggel háromnegyed nyolckor teszi, amikor a háziasszonyok többsége már útban van a munkahelyére, vagy éppen dolgozik is már. Én is többnyire akkor lépek ki az ajtón, amikor diktálni kezdik, hogy: „Végy két tojás sárgáját...” Szeretnék én is diktálni egy receptet a rádiónak: „Végy egy alkalmasabb időpontot...”

N. V.
Budapest

A minap Debrecenben jártam, s ahogy megérkeztem, első dolgom volt, hogy egy tejivót keressek, ahol megreggelizhetek. A Petőfi tér jobb oldalán levő házak egyikén örömmel fedeztem fel a nagybetűs „TEJ” feliratot. Odasiettem, de meglepetve láttam, hogy tejeskannák helyett íróasztalokkal van tele a helyiség. Akkor fedeztem fel, hogy közvetlenül a „TEJ” felirat alatt, egy kisebb tábla is szerénykedik, ezzel a szöveggel: „ÉM Debreceni Tervező Vállalat 3. Műterme”. Ezt értem. De mit jelent az a titokzatos „TEJ” szócska? Valami rövidítés? És ha az, a rövidítés nyilván selypítő kiagyalója vajon melyik szóból emelte ki: a *tejvező*-ből vagy a *műtejem*-ből?

B. B. L.
Budapest

Szorult helyzet

Erdei Sándor rajza

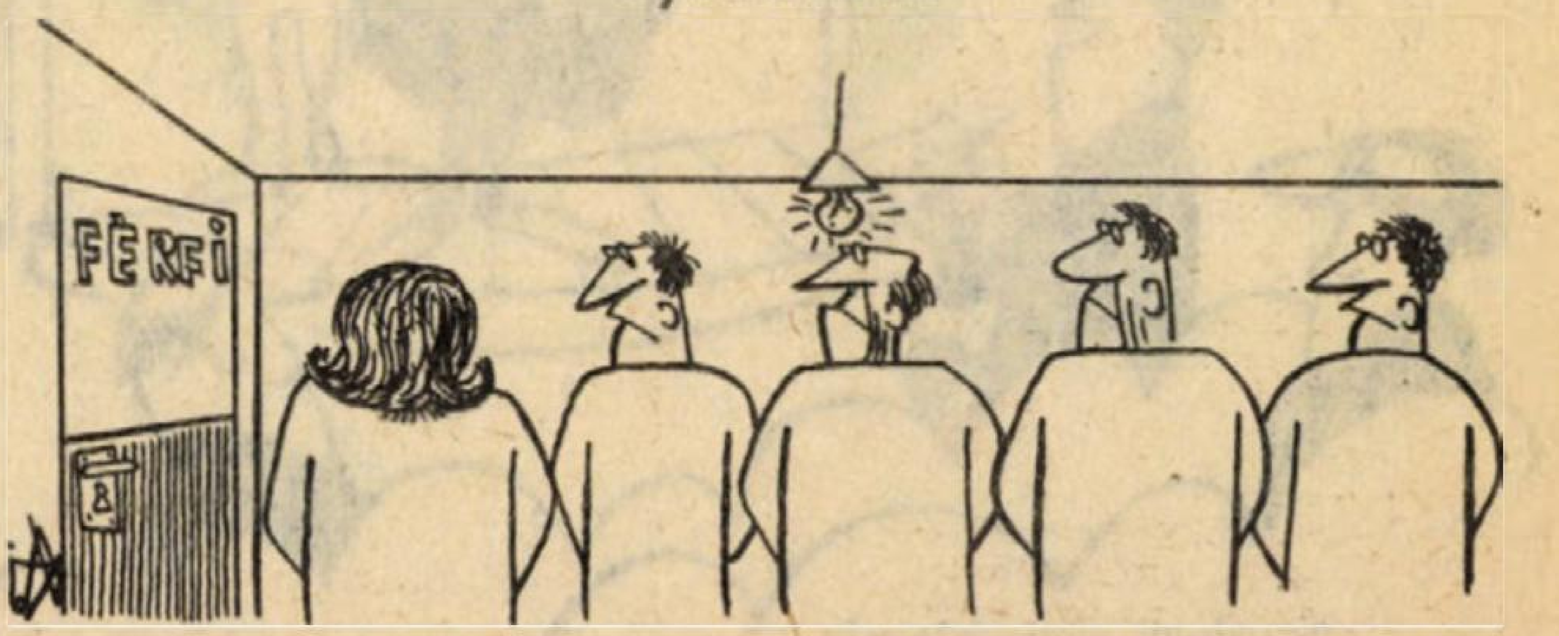
– Ugorjon már, uram!

Ha ez így megy tovább

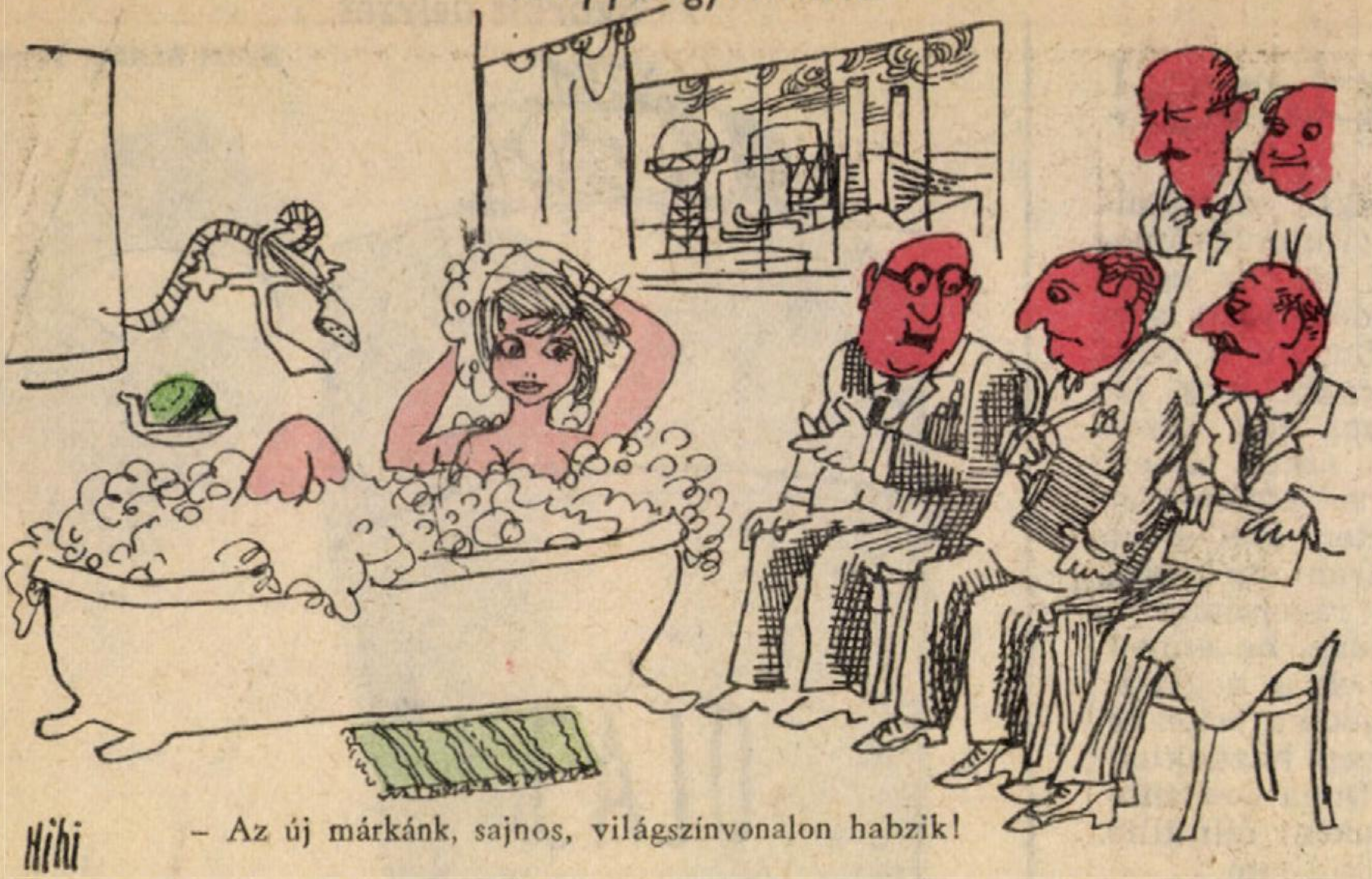

– Még egy ilyen ítélet, és kiállítom!

Gyanakvás

Szappangyári meó

– Az új márkánk, sajnos, világszínvonalon habzik!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HOGYAN KERÜL AZ AJTÓ A SPÁJZBA?

A lakásom bejárati ajtaja mindössze huszonkét éves, de kevésbé állja az idő múlását, mint jómagam, aki negyven is elmúltam. Szerkesztőim szerint én még tűrhetően használható vagyok, „ő" viszont – ha szemébe mondani nem is merem, itt magunk közt elpletykálom – már nyitás-csukásra is rest, csupa hasadék, ránc, barázda, igazából csak a MÉH-nek tudna örömet szerezni.

Felfigyelt erre az V. kerületi Ingatlankezelő Vállalat is, és 1966 decemberében értesített, hogy a jövő év első negyedében új ajtót küld. Magam ugyan március 31-ig számítom az első évnegyedet, de szemem sem rebbent, amikor júniusig is várnom kellett az ajtót hozó asztalosra. Sajna, csak ajtólapot hozott, tok nélkül. Holott, ha valami rosszabb állapotban van az ajtólapomnál, úgy az ajtótokom az. De hát tok nem szerepelt a munkalapján. Igaz, többszöri telefonálgatás után kiderült: azt a műszaki ellenőrt, aki eredetileg a „tok nélküli" ajtócsere javaslatot tette, azóta „szakértelem hiánya" miatt már elbocsátották. Ám „a rossz, mit ember tesz, túléli őt", állapította meg Shakespeare, holott az IKV-hez nem is volt szerencséje. S az IKV műszakijai nem óhajtottak tokot is adni a laphoz.

Konokságukra konoksággal válaszoltam. Kétszer is dolgavégezetlen küldtem el az asztalost: így nem fogadom el az ajtót és a munkát, vagy lesz tok is, vagy semmi. Ha már csinálnak valamit, ne végezzenek félmunkát: a laphoz a tok is tartozik, úgy teljes az ajtó.

Az új ajtólapot mindenesetre becipeltem a spájzba, nehogy valami súlyemelő bajnok esetleg „meglovasítsa" a gangról, amikor éppen nem állok ajtóőrséget. Ez történt júniusban. Azóta szeptember vége is elmúlt, a völgyben sem nyílnak már a kerti virágok, ám az IKV-nek a raktárból kiadott, de bizonyíthatóan fel nem szerelt ajtólap nem hiányzik (ezért a pénzért akár el is lophatták volna a folyosóról), s az sem fáj neki, hogy nekem változatlanul nincs új bejárati ajtóm – az év negyedik negyedének elején.

Igaz, kis kamrám azóta meg is szokta az új ajtólapot. Nekem is vigyáznom kell, össze ne tévesszem véletlenül a téliszalámival vagy a körtebefőttel.

Barabás Tamás

MIKROSZKÓP SZÍNPAD

néven kisszínház nyílik Budapesten. Százötven személyes nézőtér, hattagú társulat, parányi színpad . . .

– Súgólyuk miért nincs?
– Választanunk kellett: vagy súgólyuk, vagy színpad!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GONDOSABB ÜGYVITELT!

A körmendi 70. számú boltban megállapították, hogy egy tornanadrág szövéshibás, olajfoltos, ezért – helyesen – első osztályúból negyedosztályúvá minősítették vissza, árát 13,50 Ft-ról 11,50 Ft-ra szállították le, s az esetről annak rendje és módja szerint jegyzőkönyvet készítettek.

A jegyzőkönyv egy példányát elküldték a Vas megyei Iparcikk Kiskereskedelmi Vállalatnak, amely a tornanadrágokat szállította, és a kísérőlevélben kérték, hogy a kétforintos árkülönbözetet írják a javukra.

A kiskereskedelmi vállalat, jogosnak ismervén el a kérelmet, a két forintot jóváírta, a jegyzőkönyvet pedig továbbküldte a Nyugat-magyarországi Rövid- és Kötöttáru Nagykereskedelmi Vállalatnak, amelytől ő a tornanadrágokat kapta, és a kísérőlevélben kérte a két forint jóváírását.

A nagykereskedelmi vállalat jóváírta a két forintot a kiskereskedelmi vállalat számláján, aztán a jegyzőkönyvet egy levél kíséretében elküldte az Újpesti Csökkent Munkaképességűeket Foglalkoztató Ktsz-nek, amely a tornanadrágokat gyártotta, azzal, hogy a Belkereskedelmi Minisztérium és a

SZÖVOSZ elnöke 41/1964. BKM sz. együttes utasítása III. rész 11. § alapján a kétforintos árkülönbözetet térítse meg.

A szövetkezet, sajnos, teljes egészében átutalta a két forintot a nagykereskedelmi vállalatnak, és ezzel súlyos hiba csúszott az eddig példásan folyó pénzügyi tranzakcióba!

A szövetkezetnek ugyanis levelet kellett volna írnia, amelyben közli a nagykereskedelmi vállalattal, hogy csak 1,81 Ft-ot fizet vissza, tekintve, hogy a szövetkezet a fogyasztói árból 9,5 százalékos engedményt adott a nagykereskedelemnek, tehát jogos, hogy az engedményt, 19 fillért, a fogyasztói árkülönbözetből is levonja.

Minthogy a szövetkezet ezt elmulasztotta, a nagykereskedelmi vállalatnak sem nyílt alkalma, hogy levelet küldjön a kiskereskedelmi vállalatnak, miszerint csak 1,81 Ft-ot ír jóvá a számláján, továbbá a kiskereskedelmi vállalat sem közölhette levélben a körmendi üzlettel, hogy 19 fillért levon az eredetileg két forint összegű jóváírásból, végezetül a körmendi üzlet sem fektethetett fel újabb jegyzőkönyvet.

Egyesek gondatlansága folytán így szakadt meg egy szépen induló ügyviteli eljárás!

(k.)

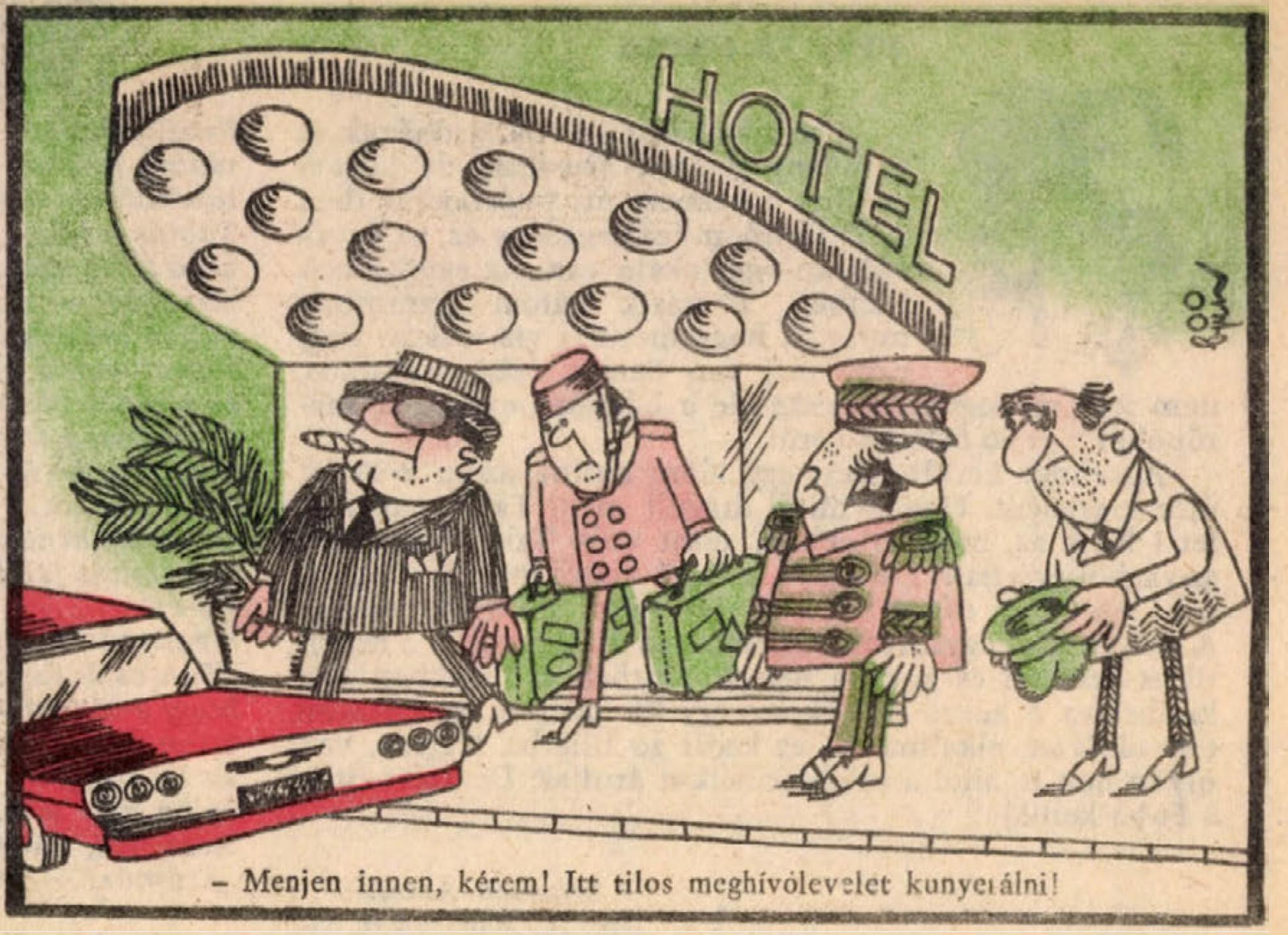
Erdőtűz

– Azt mondták nekem, hogy egy-egy cigaretta nem árt! ...

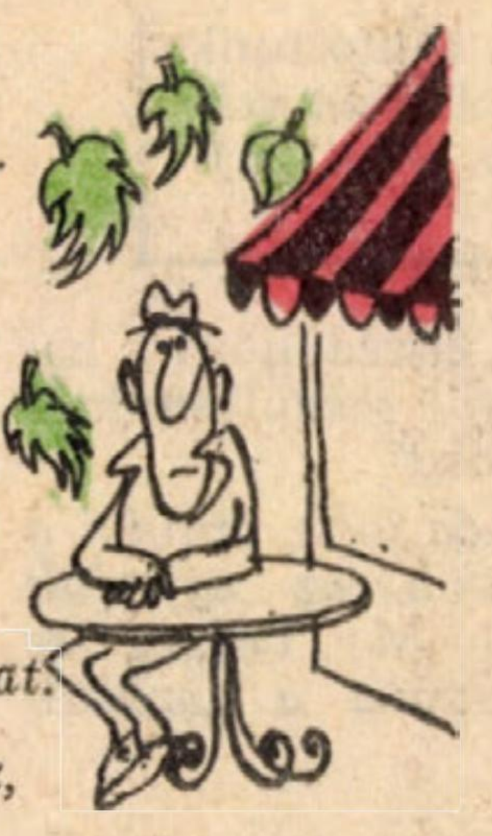
Szigorú portás

Balázs-Piri Balázs rajza

– Menjen innen, kérem! Itt tilos meghívólevelet kunyerálni!

Őszi elégia

Itt van az ősz, itt van bizony,
A fele se tréfa ennek,
Strandolni a vénasszonyok
Már csak a Dagályba mennek.

A ligeti Vidám Park is
Lassan zárórára csenget,
Sürgeti a hullámvasút
Már az őszi menetrendet.

S bár az erőmérő kecske
Ott még most is sikert arat,
Őszi útra kél a fecske,
S egy kecske nem csinál nyarat.

Kinn van még a presszóterasz,
Ez a tűnő nyári látvány,
De a vendég így fizet már:
Volt egy duplám s lesz egy náthám.

Hidvéghy Ferenc

Sláger az étteremben

Vendég: Nem várok holnapig!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

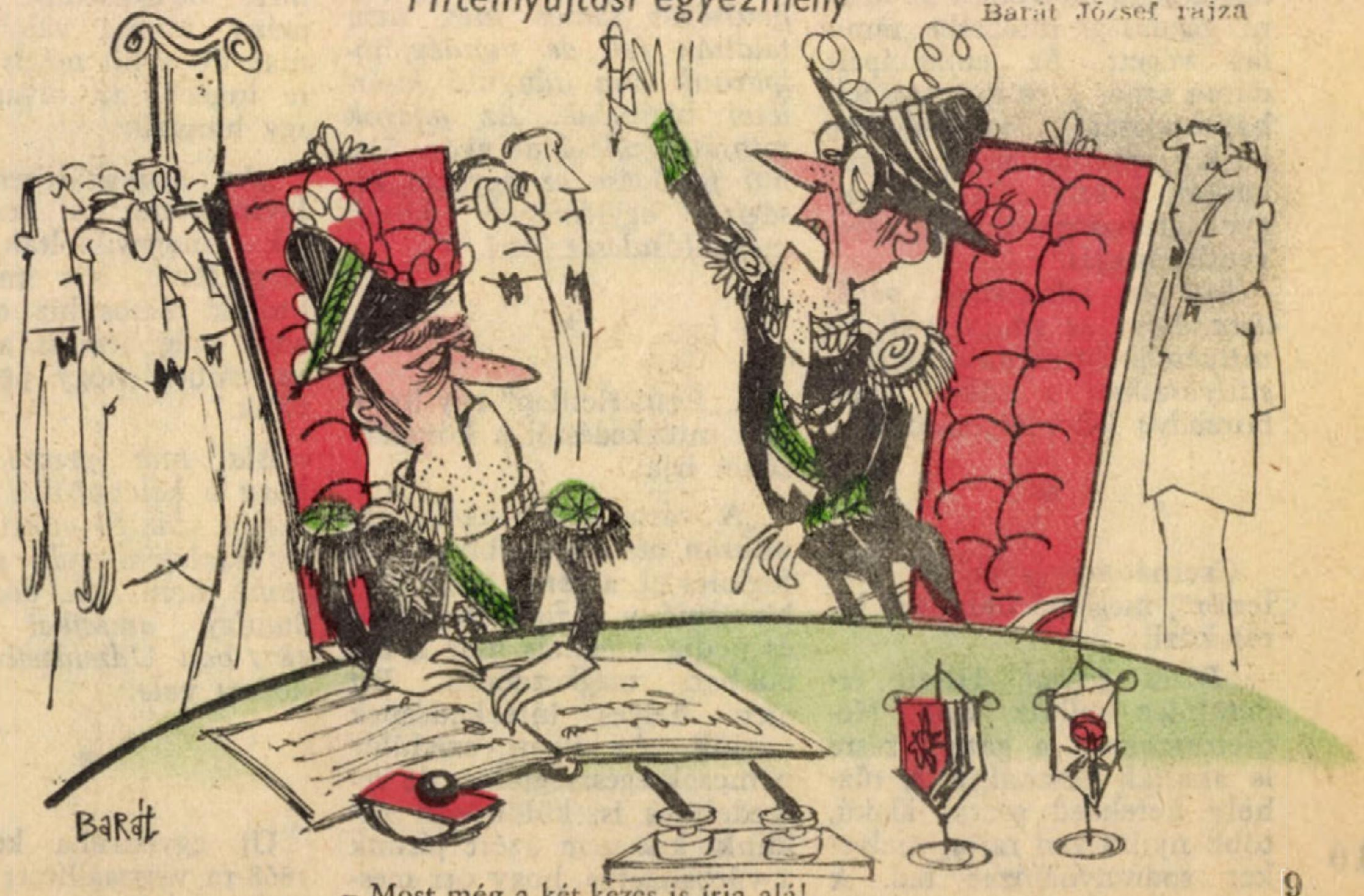
HOL A PÉNZEM?

Évek óta folyik egy munkaügyi perem. A kerületi bíróság — tiltakozásom ellenére — beadványomat 50 forintos illetékbélyeggel látta el. A Fővárosi Bíróság, másodfokon, az illeték lerovását indokolatlannak minősítette. A pénz visszatérítése ügyében az Illetékkiszabási Hivatalnak kellene intézkednie. Ám hónapok óta hiába írok, telefonálok, szaladgálok ebben az ügyben, nem tudok eredményt elérni. Az utánjárásra fordított összeg már többre rúg, mint maga a visszajáró pénz. Ki az illetékbélyegben az illetékes?

Halomfalvy János
Bp., II., Dimitrov u. 52.

Hitelnyújtási egyezmény

Barát József rajza

– Most még a két kezes is írja alá! ...

PINT ÉS UNCIA

A mérőpoharat az ABC-áruházak és a műanyagboltok árusítják, de láttam belőlük a Rákóczi úti fotószaküzletben is. Átlátszó, műanyagedény ez, az egyik oldalán négy skála van. Az egyik deciliterben, a másik három grammban mutatja, hogy mennyi víz, cukor, liszt vagy olaj van benne. Igen praktikus, nem kell mérlegen méricskélnie a háziasszonynak. A mérőpohár 7 Ft 80 fillérbe kerül.

Azazhogy került, mert egy időre eltűnt, aztán 8 Ft-ért újra megjelent. Ugyan mitől drágult meg? Talán nagyobb lett? Nem az, most is akkora, mint volt. Talán nemesebb anyagból gyártják? Dehogyis, a forró víztől most is elreped, a hideget meg eddig is bírta. Hát akkor mi a különbség? A magyarázat egyszerűnek látszik: az újfajta pohár a sematikus deciliter és gramm helyett *pintben és unciában* van kalibrálva. S hozzá mellékelve egy kis papíron az átszámítási táblázat, alkalmasint ez kerül 20 fillérbe. (Persze, van olyan bolt is, ahol a táblázat nélkül árulják. De azért itt is 8 Ft-ba kerül.)

Münnich Antalné
Bp., II., Mártírok u. 5/a.

Rivaldafény:
vidám műsor,
tülekvő sor a jegyekér'.
Táblás a ház,
néző több száz,
mit száz! — kacag itten ezer is, ha
színre lép egy humorista.
Viccet mond el, s máris rohan,
és a vicce bármily vacak,
a közönség szívből kacag,
csak egy nő ül búskomoran,
ő nem nevet,
bemondhatnak tőle száz komikus nevet,
durroghat felőle színen a sok poén . . .
No én
megkérdezem tőle:
„Tán csak nem ön a kultúrreferens,
hogy ennyire indifferens
a víg műfaj iránt?
És ha így van, mért vett akkor jegyet?
és ha már vett, mért nem nevet, nahát!"
Rám néz, mereszt szemet nagyot:
„Szamár! — mondja — nem látja, hogy gyászban vagyok?!"

Pintér Lajos

TARKA krónika

Százéves újságok híranyagából állítottunk össze egy kis vegyes ízelítőt a mai olvasók számára. Reméljük, élvezni fogják az ódon „újdonságok" eredeti zamatát.

1867-ben, a koronázás előtt — a néphangulat javítására — a király jótékonykodik. A „Pesti Hetilap" így ad hírt erről:

„Őfelsége a pesti városi tanácsnak huszonkét ügyefogyott részére, kik legfelsőbb helyen segedelemért könyörögtek, 260 forintot küldött."

Sikerült kiszámítanunk, hogy egy-egy „ügyefogyottra" átlagban 11,82 Ft jutott. Fejedelmi segedelem!...

*

Jókai „Igazmondó" című lapjában egy szemérmetlen nőről az alábbi megbélyegző sorokat olvashatjuk:

„*Egy emancipált dáma.* Magyar-Óvárott nagy felháborodást okoz egy nő, akit igen helytelenül, felvettek az ottani gazdasági intézetbe tanulás végett. Az emancipált dáma tanárok és tanulók felháborodására vendéglőkbe jár-kel egyedül, sőt papírszivarkát is szív! Gazdag lengyel grófnőnek tartják. Szégyellje magát!"

Íme az elrettentő példa arra, hogy az emancipálódás milyen mély erkölcsi fertőbe süllyesztheti a nőket. Csak borzadva lehet rágondolni.

*

Csernátony lapja, az „Ellenőr", meglepő újdonság hírét közli:

„*Főzés gázzal.* Hitelt érdemlőleg halljuk, hogy Németországban a gázt főzésre is akarják használni. A tűzhely kerekded asztal alakú, több nyílás van rajta, melyeket sodronyhálózat fed. A tűzhely hátulsó végén egy kis szekrényforma van, amely a fűtőcsöveket foglalja magába. Ezeket is, valamint minden egyes fazekat külön gázláng melegít, melyet tetszés szerint lehet kisebbé vagy nagyobbá tenni. Még utóbb megérjük, hogy azt is feltalálják, miszerint, ha tűz nélkül lehet főzni, akkor egy új találmány által étel nélkül is lehet enni."

A táplálék nélküli evés lehetőségét sajnos még nem találták fel, de vendéglátóiparunk erre irányuló kísérletei biztatóak. Az adagok miniatürizálásának gyors ütemű fejlődése az egykori újságíró agyrémének közeli megvalósulását ígéri.

*

A „Pesti Hetilap" egy hatósági intézkedésről a következőket írja:

„A városligeti ringelspielt, miután ott a legszebb pontot foglalja el, a városi gazdasági bizottmány el fogja bontatni és pedig a bontás már a napokban megkezdődik. Ezt igen helyes intézkedésnek tartjuk. Az ilyen szédülde nemcsak egészségtelen, de veszedelmes is, különösen nekünk, kik nem azért járunk a városligetbe, hogy ott mesterségesen elszédüljünk, hanem, hogy szédülésünktől meneküljünk."

Ó, micsoda idők, amikor a körhinta volt az egyedüli „szédülde"! Ma bezzeg se szeri, se száma a „szédüldéinknek".

*

A „Fővárosi Lapok" külföldi tudósításai között drámai hírre bukkantunk. Az esemény leírása valóban drámai, de a hír mégis nevetésre ingerli az olvasót. Íme, így hangzik:

„Az afrikai híres utazót, Livingstonet, a bennszülöttek meggyilkolták. Hogy megették-e, azt még nem tudjuk. Bajos biz ott járni, ahol még arra is számíthat az ember, hogy pecsenyévé válik."

Ma már persze tudjuk, hogy a kelet-afrikai őserdőkben a száz év előtti húsellátás kielégítő volt, s Livingstone nem vált pecsenyévé. Stanley amerikai újságíró 1871-ben Udzsidzsiben találkozott vele.

*

Új egyenruha készül az 1868-ra visszaállított honvédség számára. Így ad hírt róla a „Pesti Hírlap":

„Esztendőre a katonaság vörös bugyogókat kap. A franczia katonák ugyanis vörös bugyogót viselnek, s ki tudja, tán a győzelem ezeknek zsebeiben rejlik."

*

Hadd álljon itt végül a „Fővárosi Lapok"-ból egy olyan hír is, amelynek első mondata kísértetiesen mai írásnak tűnik. Figyeljük csak meg:

„Általános panasz, hogy egy idő óta a szivarok és a különféle dohányneműek megrosszabbodtak. Úgy halljuk, hogy a pénzügyminisztérium bizottmányt fog közelebb a tőzsdékben árultatni szokott szivar és dohányneműek megvizsgálására kiküldeni, hogy a bajon lehetőleg segítve legyen. A magyar ember azt szeretné már egyszer hallani, hogy a dohánymonopóliumot fogják megszüntetni; de ezért még várhatunk."

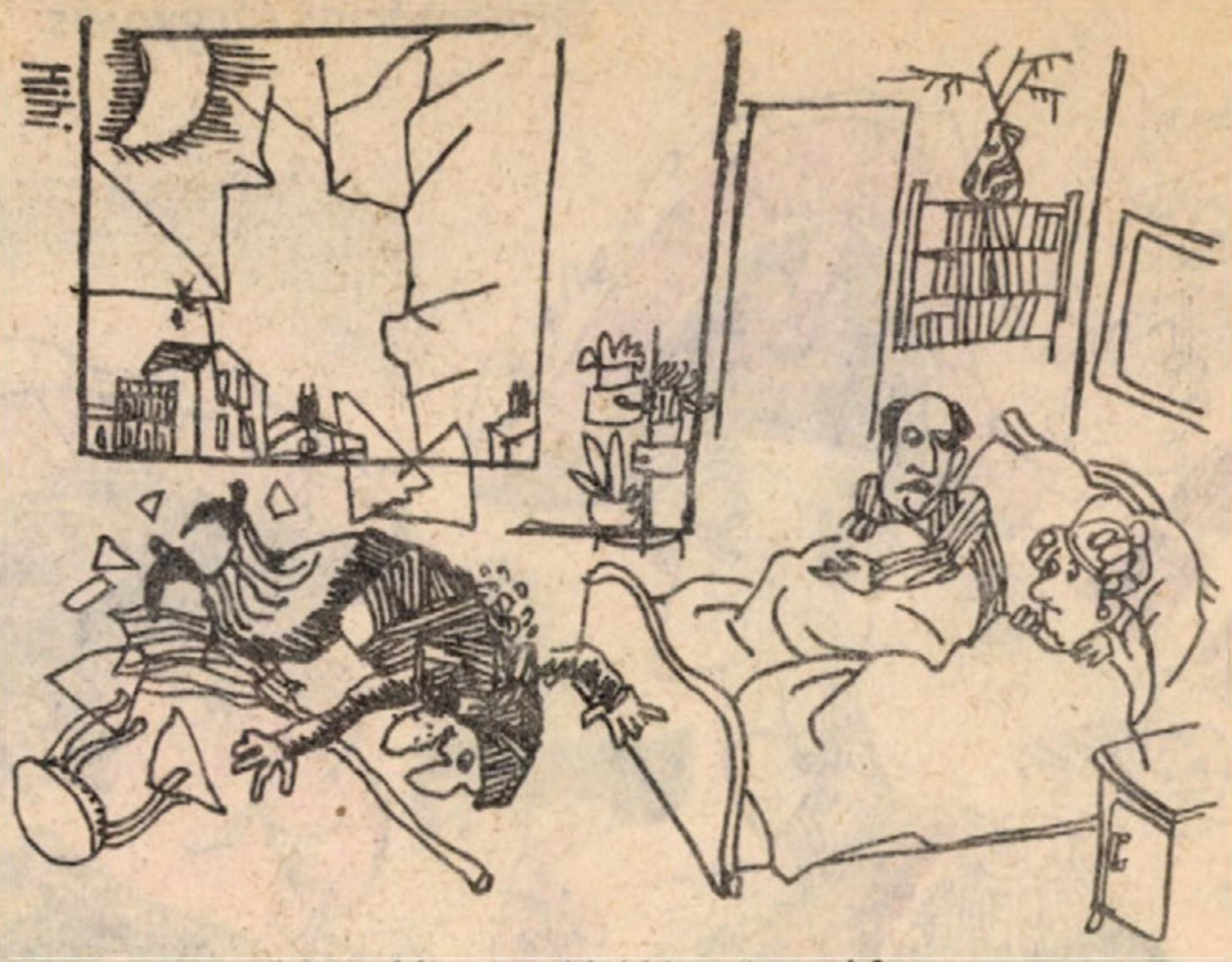
Nem tudjuk, hogy a pénzügyminisztériumi „bizottmány" valóban megvizsgálta-e a kifogásolt dohányneműeket, de hogy a bajon azóta sem „lett segítve", az bizonyos. Ahhoz mérten viszont, hogy a dohányáru már száz éve egyvégtében rosszabbodik, talán nem is olyan rosszak a mai fináncIábas gyártmányok. Hiszen csak a színük, az ízük és a szaguk nem tökéletes még...

Vajda Gyula

Görögös a divat

Toronyházban

– Mondd, van ablakbiztosításunk? . . .

MARK ROZOVSZKIJ:

Kerek szám

Két éve történt.

Az ebédszünetben magához hívatott Ivan Ivanovics, és miután jól bezárta maga mögött az ajtót, kijelentette:

— Úgy döntöttünk, Szidorov, hogy kinevezünk a városi kutyatenyésztési kiállítás százezredik látogatójának. Vállalod?

— Köszönöm, de nekem annyi a társadalmi munkám . . .

— Tudom, tudom, hogy nehéz . . . De kinek könnyű?

— Meggyőző érv — mondtam —, igyekszem beváltani a hozzám fűzött reményeket.

. . . A kultúrparkban volt a kiállítás. Hatalmas felirat fogadott a bejáratnál: *„Egy négylábú barát jobb két kétlábúnál!”*

Egyenesen az igazgatóság oszlopos faházához mentem, amely a fasor végén volt. A kiállítás főadminisztrátora kérdésekkel fogadott:

— Foglalkozása?

— Esztergályos.

— Nem rossz! . . . Szülei?

— Apám nyugdíjas. Most éppen beteg . . .

— Nagyszer . . . azaz nem éppen nagyszerű! . . . Egyelőre azonban ön minden tekintetben megfelel a követelményeknek.

Öt percen belül ünnepélyesen átadták a 100 000. számú jegyet.

. . . Ugyanezen a napon este, a kitűzött időben másodszor is megjelentem a kiállításon, ezúttal fekete ünneplő ruhában, pillangós nyakkendőben. A bejárat előtt egy tévé-rendező pattant elém:

— Minek öltözött fel ilyen elegánsan?! — sziszegte a fülembe. — Maga a mi egyszerű hétköznapi melósunk . . . Amikor magát meglátják, a tévé-nézőknek érezniök kell, hogy millió és millió ilyen ember van még nálunk!

Tapsolt egyet, s engem berántottak a fák közé a sötétbe, hogy egy pillanat múlva már szürke olajos munkaruha feszüljön fekete öltönyömön.

— Szabad a jegyét . . . — szólt ravaszul az ellenőr.

A reflektorok fényében zavartan kotorásztam ebben az átkozott kezeslábasban. Tudtam persze, hogy eleve eredménytelenül: jegyem zakóm belső zsebében lapult elérhetetlenül.

— Otthon felejtettem . . . — böktem ki hirtelen.

— Na, nem baj, nem baj . . . — sietett megnyugtatni az ellenőr. — Hiszünk mi magának! . . .

És egy szívélyes mosoly kíséretében beengedett.

— Tisztelt elvtárs! — állt elém a főadminisztrátor. — Ön a mi százezredik látogatónk! Engedje meg, hogy emlékül átnyújtsam önnek ezt a szerény ajándékot, legjobb ebeink fényképalbumát!

A zenekar nyomban rázendített a Kutyakeringőre, s kutyatenyésztők indultak velem a kiállítás megtekintésére. Sokáig mentünk, és én úgy elfáradtam, hogy végül legszívesebben már magam is négykézlábra ereszkedtem volna.

A szemle végeztével tudósítók rohantak meg. Fényképezőgépek kattantak, kérdések hullottak rám.

— Hát mit is mondhatnék? . . . Nagyon tetszett a kiállítás! — Jelentettem ki, és szédülni kezdtem. — Mindegyik kutyának lehetősége volt arra, hogy bemutassa tehetségét, mesterségbeli tudását, légyen akár a legutolsó név nélküli házőrző öleb, vagy híres 120 centiméter magas, kardfogú farkaskutya.

A főadminisztrátor elégedetten bólintott.

Ezután elragadtatással beszéltem a kiállítottak képességeiről; négy lábon járnak, reagálnak az utasításokra, akadályokat ugranak át, ugatni is tudnak, meg csendesen ülni a láncukon.

— Hogy viszonyul maga a macskákhoz? — kérdezte tőlem az egyik külföldi hírügynökség idecsöppent tudósítója.

— Szeretem én a Cirmost, mondhatnám úgy is: áj láv, de a Bodrit még jobban kedvelem, s barátomként tisztelem. Áj láv! Hu, hu, hu!

— Ez megőrült! — üvöltötte a főadminisztrátor.

Rögtön eloltották a reflektorokat, a tévé-adást megszakították. Honnan vettem az erőt, nem tudom már, de a sötétség leple alatt ismeretlen irányba távoztam, elhagyva az albumot, a benne levő négylábúakkal együtt.

Most tökéletes biztonságban érzem magam. Jól vagyok. Dolgozom. Igaz, néha fura kívánságaim támadnak. Bárhova megyek, bármerre is járok, mindenütt én akarok lenni a tizedik, a századik, az ezredik, a százezredik . . . Ez nagy örömmel tölt el. Most például semmi pénzért nem szállnék fel a trolira, mielőbb a sorban magam előtt meg nem számolok kilenc embert.

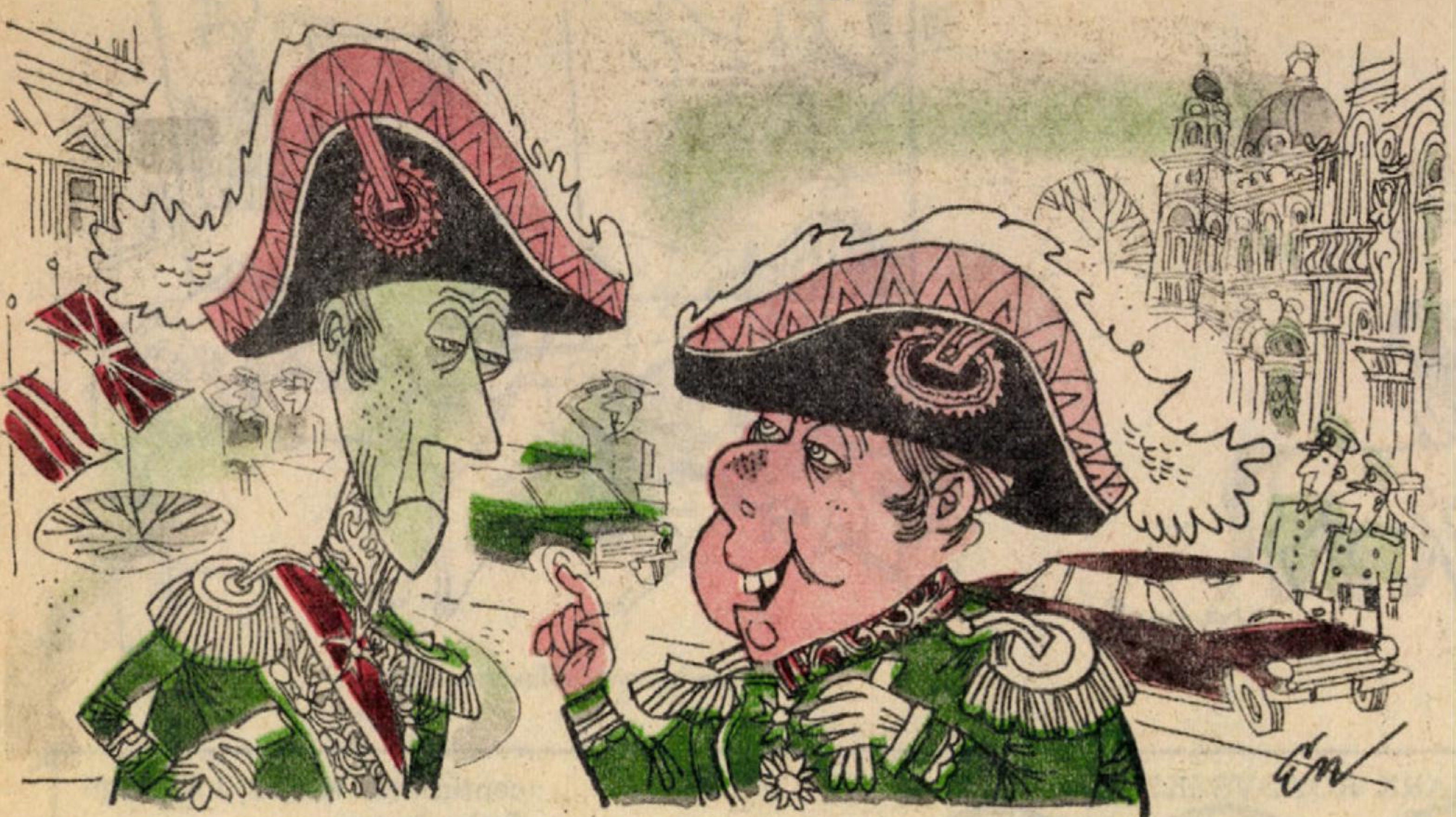
Nemrégiben azt hallottam, mintha a Csád-tóba, ami Afrikában van, pontosan 99 ember fulladt bele az utolsó száz év alatt. Minden vasárnap oda kívánkozom!

(A Lityeraturnaja Gazetából fordította: **Barabás Péter**)

Meghozták a tüzelőt

Diplomáciai tárgyalás

– Jól főz a szakácsod? Akkor meghívhatnál egy jó kis munkaebédre! . . .

Hátha valaki nem ismeri

Egy kiváló portréfestőhöz beállít egy gazdag hölgy, és megkérdezi:

— Mibe kerül egy portré rólam?

— Kétezer forintba.

— És egy portré a kislányomról?

— Az is kétezer forintba.

— De kérem, ez a kisgyerek miért kerül olyan sokba?

— Mert arról külön képet kell festenem.

— Tudja, mit — szólt erre a hölgy —, fesse meg az én portrémat kétezer forintért, a gyereket majd az ölembe veszem.

★

Kiss megböki a szomszédját egy társaságban és az egyik nőre mutat:

— Mit szól ehhez a rémes nőhöz?

— Pardon — feleli az illető —, az a hölgy az én feleségem.

Kiss nem jön zavarba:

— Ez is valami? Hátha még az enyémet látná!

Reklamáció

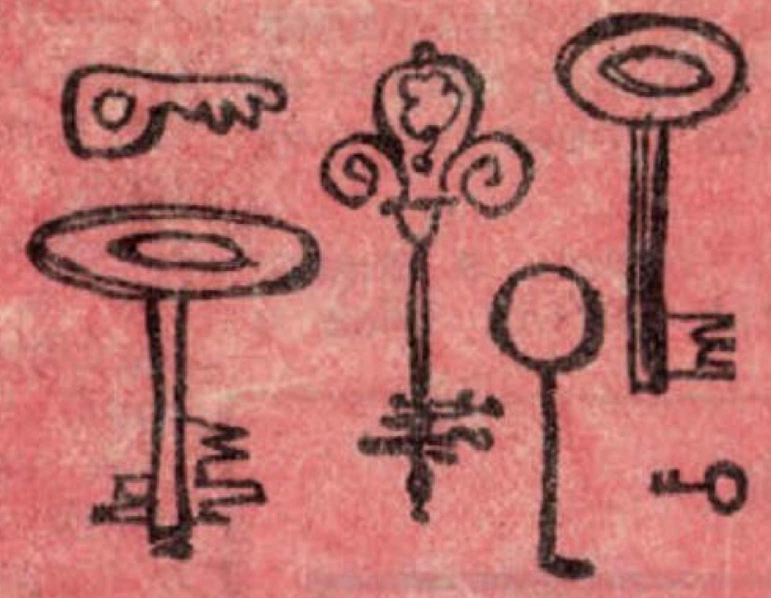

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KULCS-KÉRDÉS

Néhány kulcsra volt szükségem a minap, ezért felkerestem a Bajcsy-Zsilinszky úton a Kulcskirály-t. Önkiszolgáló kulcstárában mesés ragyogás fogadott. Amikor azonban előadtam a kérésemet, a kulcstárnokok közönnyel utasítottak el: „Nincs, kérem ... Már nem gyártják ..." (Hogy mit nem gyártanak? Például olyan fiókkulcsokat, amelyeknek a zárjait tavaly szerelték be gyárilag egy igen szép, modern tanulóasztalba.)

Közben, amint megfigyeltem, már vagy az ötödik vevő kérését nem tudták teljesíteni. Egytollú, cakkozott ajtókulcsot kerestek, de nem

kaptak, s ezért kénytelenek voltak nyerskulcsot vásárolni. Előzékenységből kaptak az eladótól a nyerskulcs mellé egy címet is, egy nyugdíjas bácsiét, aki ott lakik valahol a közelben, és „nagyon ügyes".

Csak azt szeretném megkérdezni, hogy az Elzett-gyár miért nem elég ügyes? (Kéttollú, tehát sokkal bonyolultabb, cakkos kulcsot tud gyártani!) És ez alkalomból azt is megkérdezném, hogy ha egy vadonatúj biztonsági ajtózárat két kulccsal kb. 30 forintért kaphatok az üzletben, miért kell minden további szükséges kulcsért darabonként 25 forintot fizetnem?

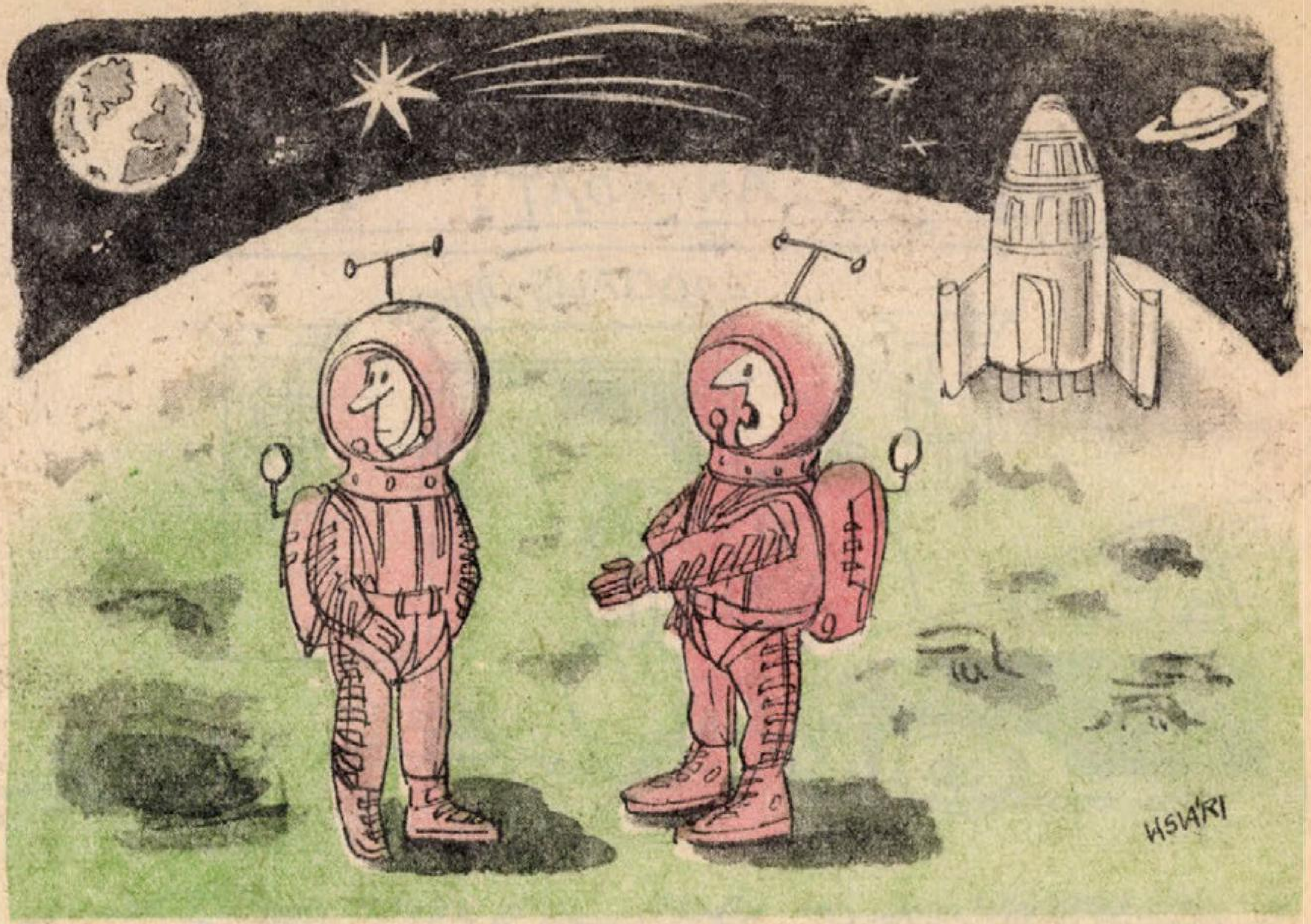
Csikár László
Győr, Bartók Béla út 31.

Őszi tervek

– Igazán elmehetnénk az idén egy IBUSZ-társasutazással délvidékre.

Emberek a Holdon

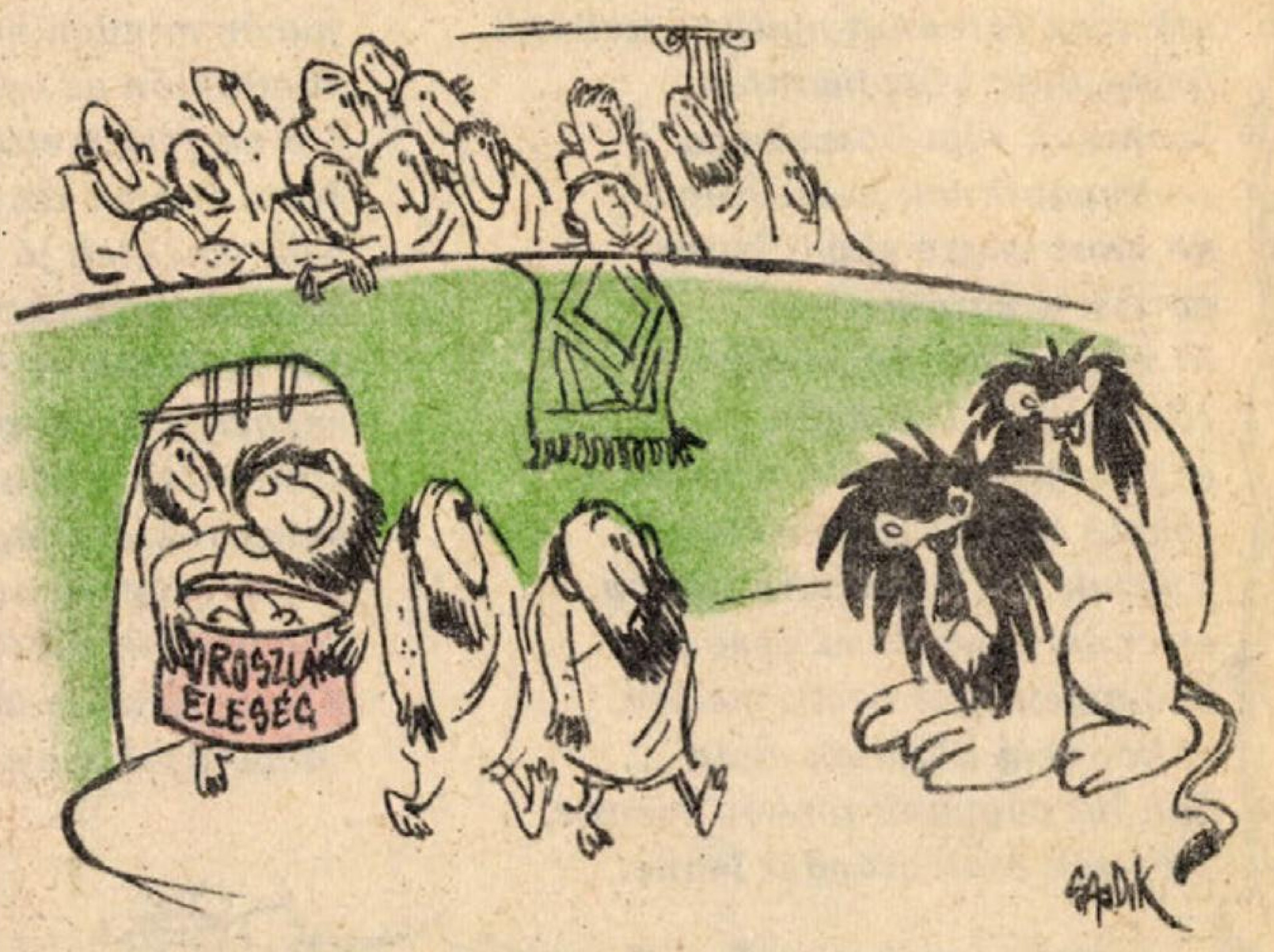
– Most boldog vagy? . . .

Előrelátás

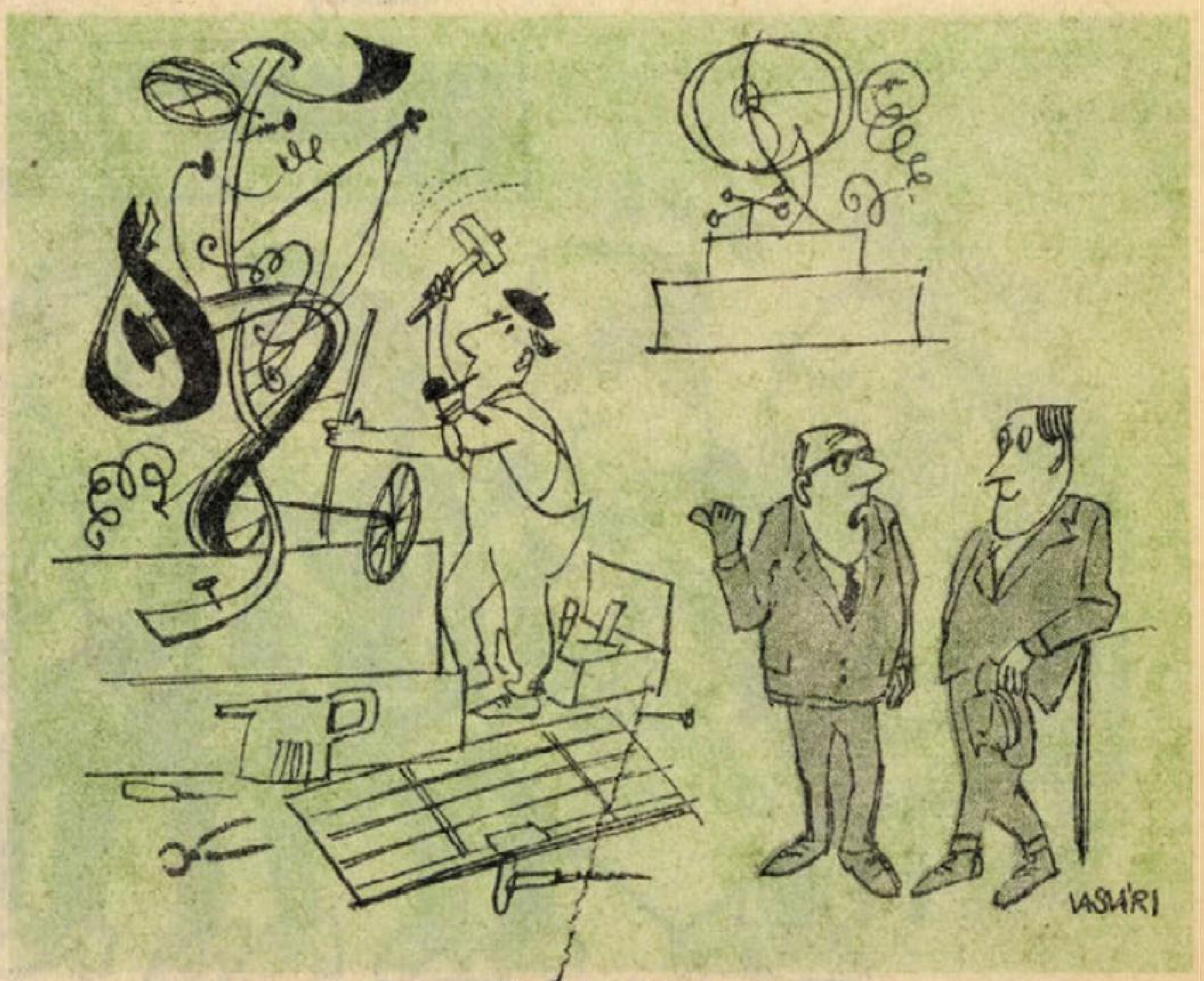

– Maga ötven forinttal többet számolt!
– Igen, mert belekalkuláltam már a bírságot is!

Életművész az arénában

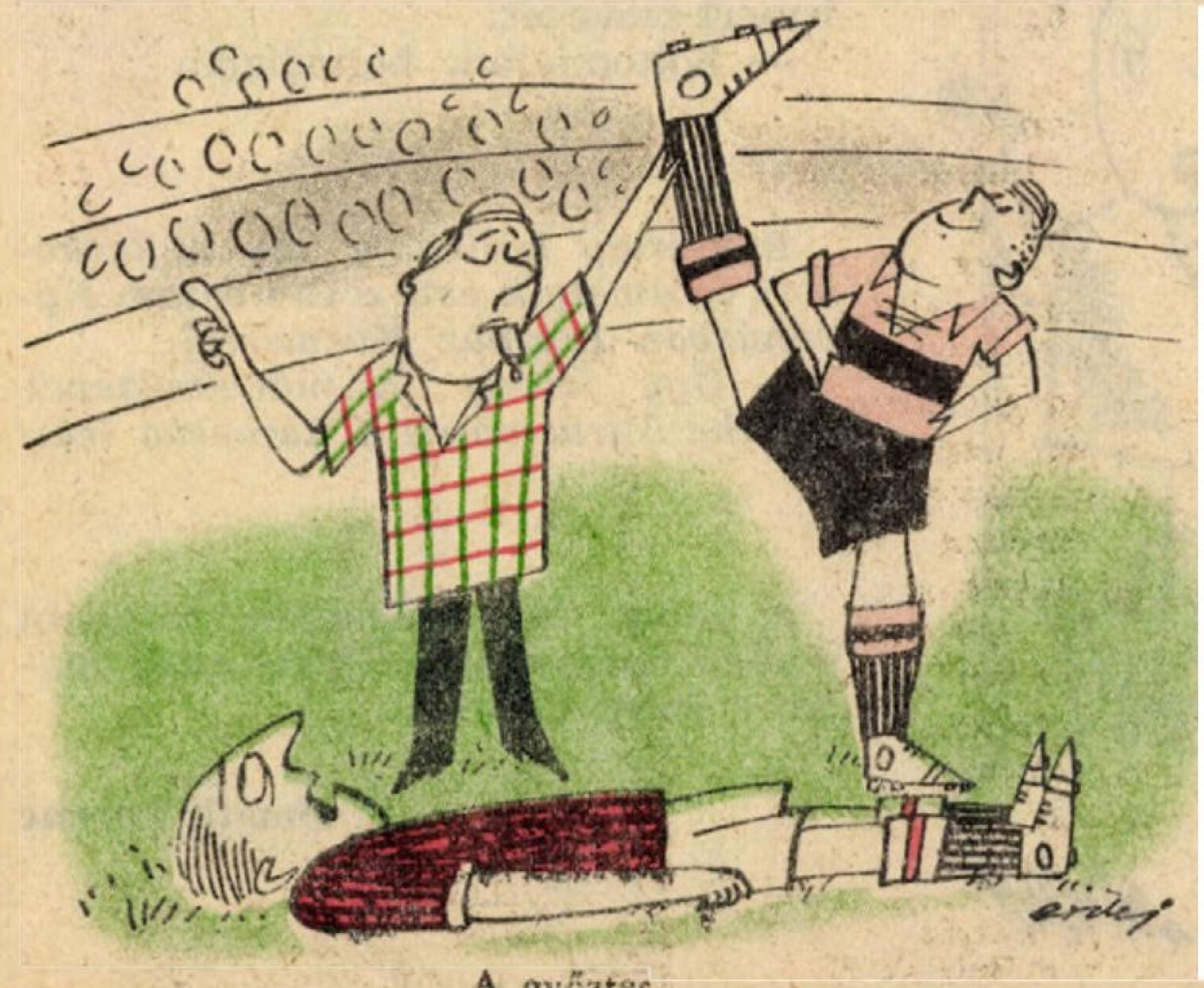

Modern művészet

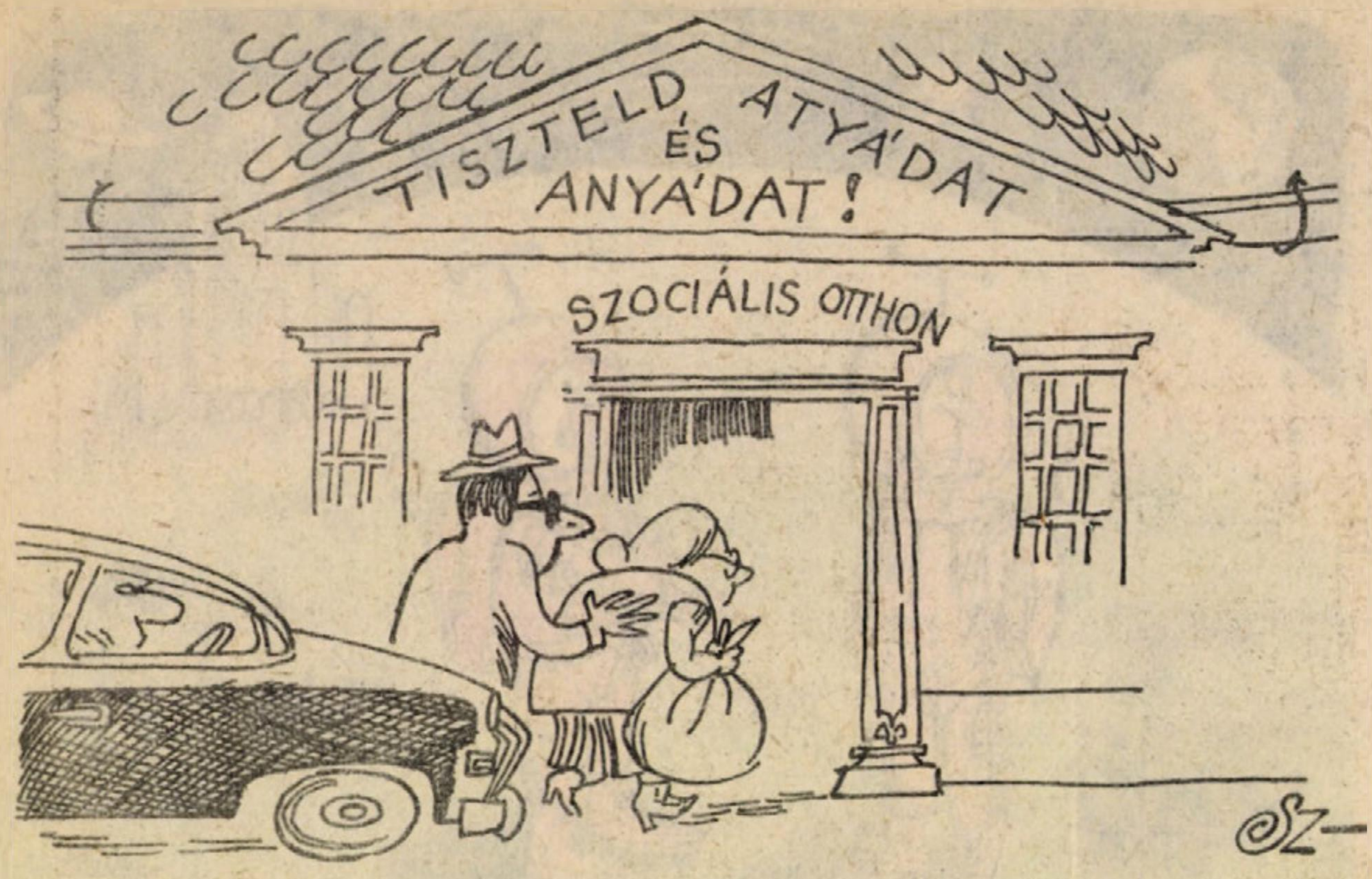
– Ez lakatos?
– Nem. Képzőművész!

Bírói ítélet

A győztes

Emlékeztető

ŐSZI KÖSZÖNET

Jóságos nők, drága lányok,
kik szoknyátok levágátok,
sok szép látványt nyújtva nekünk,
fogadjátok köszönetünk.
Szemünk régi bosszúsága
szoknyátoknak hosszúsága,
de most végre akadt bátor
párizsi divatdiktátor,
ki vágyunkat képviselve,
rövidségét elrendelte,
és ti drágák — hála néktek! —
zokszó nélkül lenyestétek.
Tudjuk jól: ha többre törvén,
elrendelnénk divat örvén:
ne legyen mez egyik mellen,
akkor sem állnátok ellen...
Sőt, ha vágyunk tovább menne:
mezetek csak szandál lenne.
Határtalan jóságtokban
dekátok se volna tokban,
pucér minden merész részlet,
tündöklőn az egész készlet.
De ne féljen ettől senki!
Nem fogjuk ezt elrendelni!
Sőt, tinektek jó hírt mondok,
libabőrös csirkecombok:
burkolástok — kín bár nekünk —
megengedni kegyeskedünk.
Rátok hát a göngyöleggel,
mint rózsára fagyok ellen —
a sok szépért, amit látánk,
fogadjátok újból hálánk —,
s hogy a télen lássunk megint,
megoldjuk majd — egyénenkint.

L. A.

Közöny

– Sajnálom, ma nincs félfogadás.

Irka firka

Csak egész magas beosztású emberek engedhetik meg maguknak azt a luxust, hogy ne legyen humorérzékük.

*

Meccsközvetítés van a tévében. A szélső lefut, és az alapvonalnál laposan begurít. A remek labda azonban érintetlenül elsuhan a kapu előtt. A belső csatárok lemaradtak az akcióról. A riporter a nagy helyzet láttán felszisszen:
— ...És ilyenkor nincs kéznél egy láb!!!

*

Iksz életművész — Ipszilon közéletművész...

*

A példamutatást nem lehet képmutatással pótolni...

*

Némelyik film plakátjára így kéne kiírni a javallatot:

KORHATÁR ÉS ÍZLÉS NÉLKÜL MEGTEKINTHETŐ!

*

Az öregedés egyik legbiztosabb jele, ha valakinek nem adnak át ülőhelyet a villamoson.

*

Én mindent megértek, csak azt nem értem meg, hogy miért muszáj nekem mindent megérteni.

*

Meteorológiai definíció:
— Miért olyan rosszkedvű, Pista?
— Reggel a villamoson kaptam egy, az évszakhoz képest is nagy pofont!

*

Két jól szituált belvárosi maszek gyerekei összeházasodtak. A fényes esküvőn, állítólag, így mondták az ismert szöveget:
— Boltomiglan, boltodiglan...

*

Egy irigy kollégája így nyilatkozott valamelyik este a Cimbalom Kávéházban Rézmáz Kázmérról:
— Úgy felvág a műveltségével, mintha ő írta volna a Karenina Icát!

*

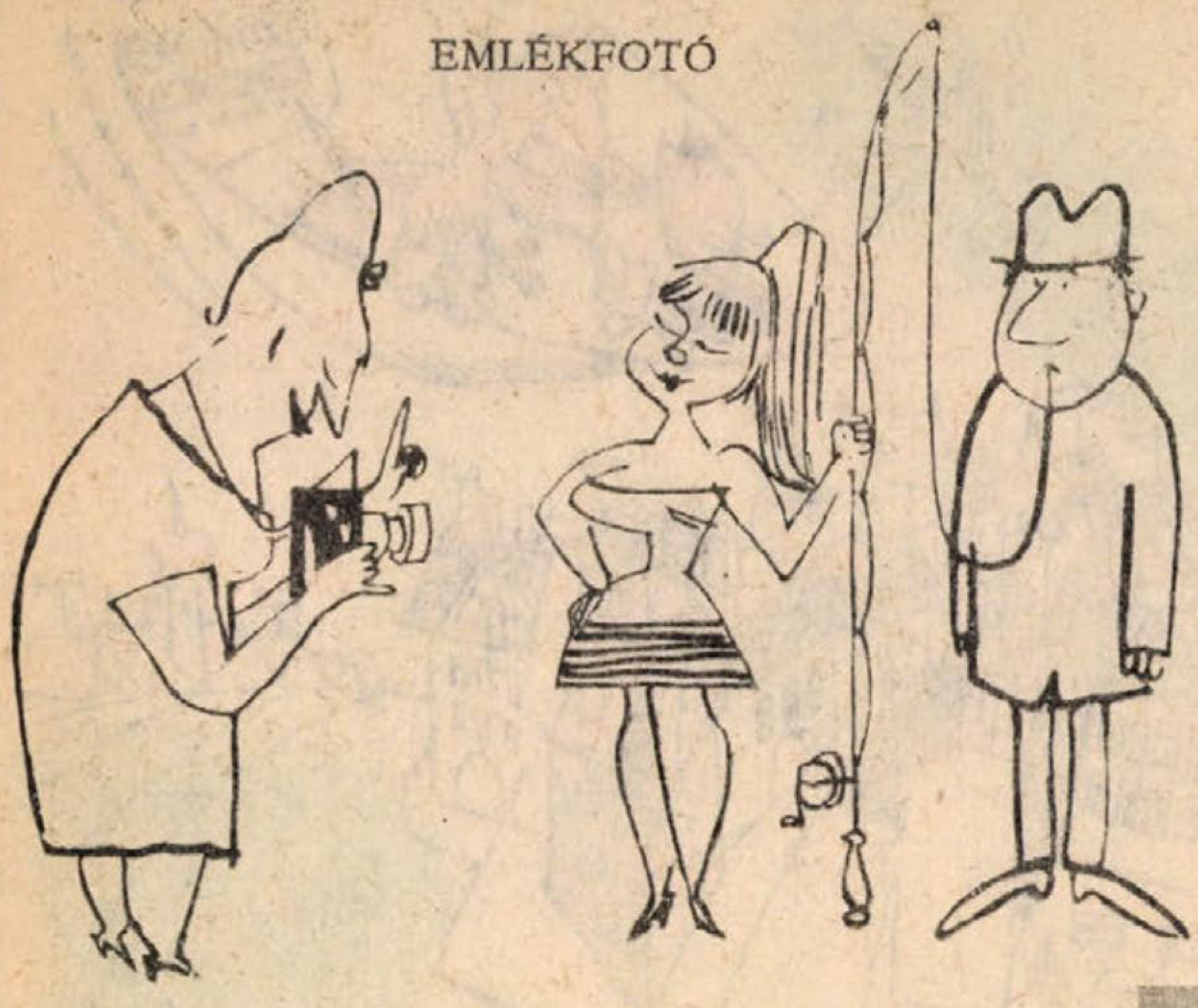
A Szent Cél érdekében mindent szabad módosítani. Olykor még magát a Szent Célt is...

Dalmáth Ferenc

NÉMET HUMOR

(Rajzok a berlini „Eulenspiegel”-ből)

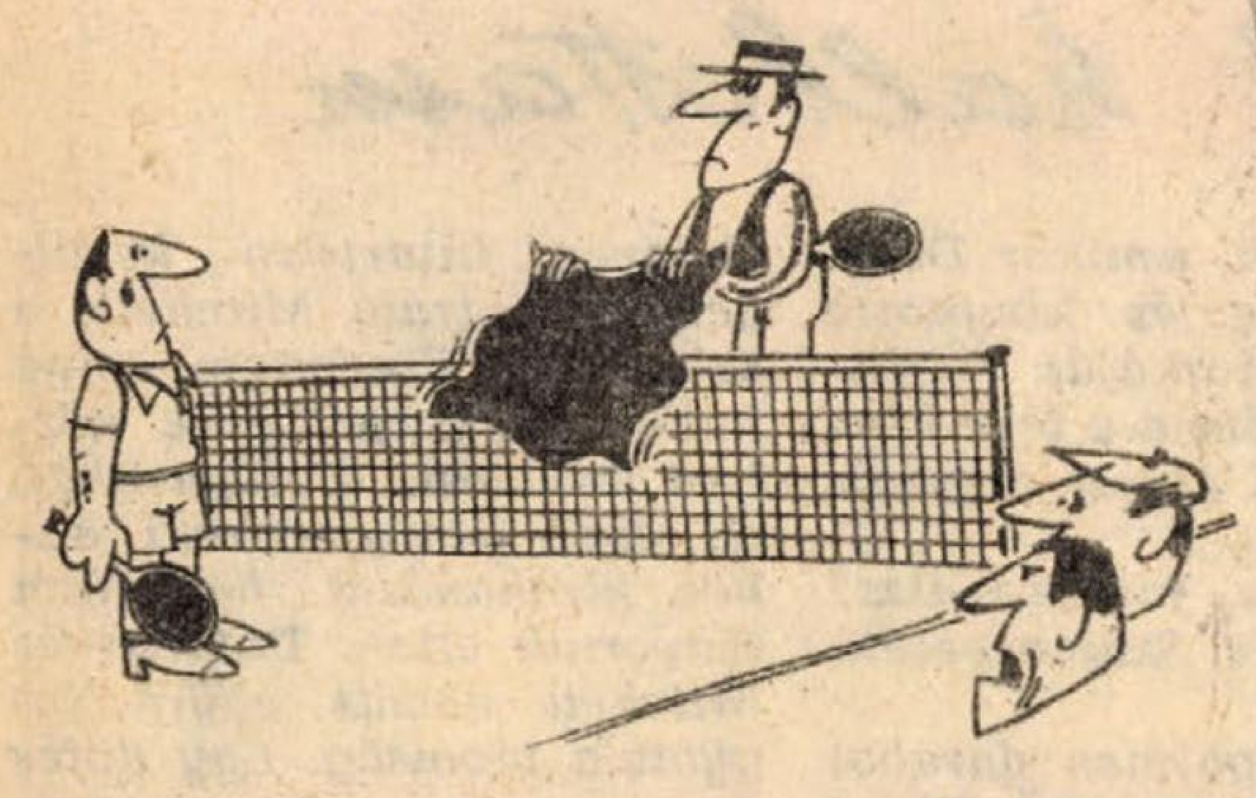
EMLÉKFOTÓ

ÉRDEKSZERELEM

KIHÍVÁSOS MÉRKŐZÉS

PÁRBAJ A HIVATALBAN

Méltatlan ALTEREGÓ

Az étterem szomszédos asztalánál népes társaság, emelkedett hangulat. A tömzsi, pozsgás képű férfi már harmadszor mosolyog át hozzám barátságos cinkossággal. Aztán elszánja magát, fölkel s egyenesen az asztalomhoz tart. Rám nyitja mosolyát tágasan, ahogyan a szívét tárja ki valaki, s otthonos félhangon megszólít:

– Bandikám!

Meglepődöm. Nem nagyon persze.

– Már egy órája nézegetlek – markolja meg a székem –, aztán most jövök rá, hogy ez nem lehet más, mint Szokolay Bandi! Hát nem ismersz meg? No! No! – elneveti magát spicces önérzettel: – Ejnye hát! Tamás Berci Nyíregyházáról!

Ha eddig kétségem lett volna, most már bizonyos lehetek, hogy sosem láttam. De minek rontsam a kedvét?

– Foglalj helyet! – kezet rázunk.

– Bocsánat, a feleséged őnagysága? – hajol meg a velem ülő hölgy felé.

Ha már egyszer beálltam Szokolay Bandinak, bármit vállalhatok. Kézcsók jobbra, s Tamás Berci már a nagy emlékeket támasztgatja.

– Hát nem is lehet elfelejteni azokat a szép napokat! Emlékszel a nagy szilveszterekre Simonfayéknál? – kacsint. – Sosem lehetett veled megegyezni, melyik szebb a két lány közül, Márta vagy Krisztina! Nagy betyár voltál már akkor is... Engedelmet – biccent oldalt, elnézést esdve Szokolay Bandi viharos legénykoráért.

Ki sem kell nyitnom a számat, elég töltenem az érintetlen harmadik pohárba, és már gyúlnak a daliás idők csillagai.

– Emlékszel, mikor Bikszádi Mukit beugrattuk éjjel Sandri néni ablakán! – dől a kacagástól.

Szolidárisan vele nevetek.

– Azt hitte, Birikéhez jut be, tudod, Sommer Birikéhez! Mert kérem – fordul megint a női szakaszhoz –, azok voltak az igaziak, az önkéntesévek! Fölfordítottuk a várost! De azért, ha díszszemléről volt szó, vagy kivonulásról, senki úgy el nem vezényelte a szakaszát, mint mi, igaz, Bandikám?

Elképzelem azt az árva szakaszt, amely tőlem várja, hogy elvezényeljem, s hunyt szemmel kiiszom a poharamat. De Tamás Berci már a mulatós főhadnagynál tart, a dáridóknál, paprikás huszárcsínyeknél, csiklandós históriáknál. Újabb pohárköszöntő hőstetteinkre, Bánáti Ricsi szitává lyukasztott extra nadrágjának tiszteletére.

Lassan kezdek otthonos lenni Szokolay Bandiban.

A szomszédos teremből érzelmesen átrezeg a prímás hegedűje. Tán ettől kap bátorságra Tamás Berci, hogy közelebb hajoljon, s fidélisen megkérdezze:

– Te, édes Bandikám, nem tudnál hirtelenében kisegíteni egy százassal, úgy, mint rég...?

Elönt a meghatódottság. Magam is csodálom a rögtönzött riposztot:

– Hja, öregem, akkor legényemberek voltunk még...

– Igaz, igaz... – horgad le. Mintha ráfagyna a múltidéző köd. Lassan tápászkodik:

– Elnézést, asszonyom... – s katonásan felém löki tenyerét: – Szervusz!

Már vissza is tért társaságához, örök csalódással szívében.

Ezúton kérek bocsánatot érte Szokolay Banditól.

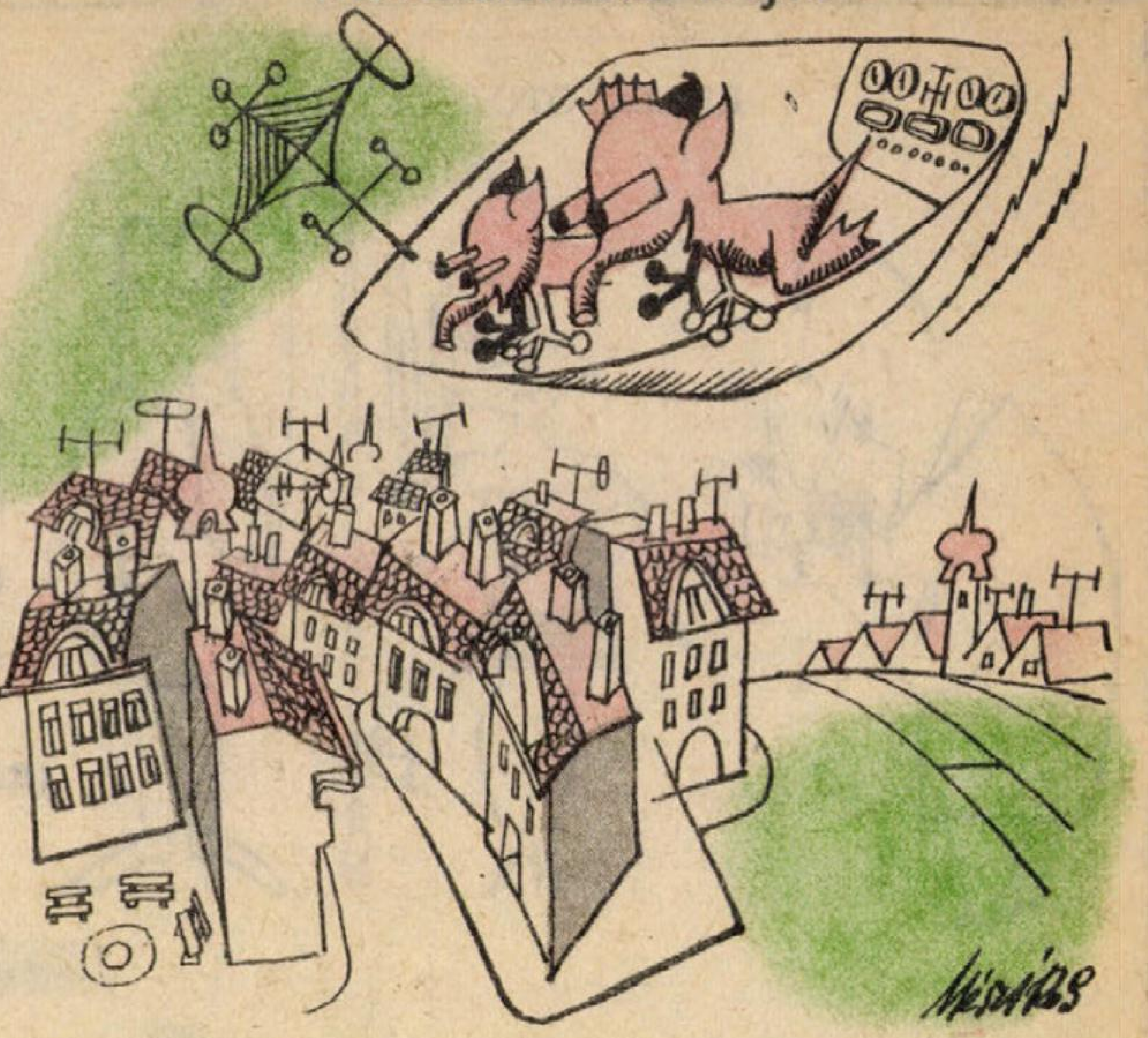
Vidor Miklós

Jól előkészített értekezlet...

... figyelem biztosítására

Meccsközvetítés idején

Marslakók: Élőlények, úgy látszik, nincsenek ezen a bolygón!

Saját fülemmel hallottam

HIÚSÁG

Rettenetes, hogy egyes gazemberek meddig tudnak süllyedni! — panaszkodott Baracsek néni a földszintes lakás erkélyén. — Képzelje, itt volt az erkélyen egy fazék töltött paprika, mára szántam ebédnek, és az éjjel ellopta valami csirkefogó.

— Bizonyára megtudta az illető, hogy milyen ízletesen tetszik főzni és ezért vetemedett az étellopásra — mondom, hogy a gazdasszonyi büszkeség felkeltésével csillapítsam a háborgását.

— Hisz épp ez a legborzasztóbb! — emeli égnek a karját. — Az nem is bántana ennyire, ha csak ellopta volna. Azt mondanám: ellopta, megette, mert szereti a jót. De reggelre visszalopta ide az üres fazekat és ezt a cédulát hagyta benne. Ez az égbekiáltó gonoszság!

A cédulán ez volt olvasható: „A só sok, a fűszer kevés volt a töltelékben!"

KI A GYILKOS?

Minden jel arra vallott, hogy Delavar meg fogja ölni Mitchellt. Idegtépő pillanatok voltak, amikor Delavar elővette és kinyitotta szép nagy bicskáját. Fogvacogva meredtem a tévé képernyőjére. S ekkor megszólalt a telefon.

— Szevasz, mit csinálsz? — hallottam Szamosbereki hangját.

— Egy izgalmas darabot nézek, a drámai konfliktus most van a tetőponton. Ha megengeded, később visszahívnálak.

— Egy pillanat az egész, csak azt akarom elmondani, hogy milyen aljasul becsapott a Kapornik.

Szamosbereki hosszú elbeszélése alatt a bicskás Delavar kitartóan kerülgette a hátráló Mitchellt a színpadon. Szerettem volna hallani a kergetőcske közben folytatott dialógusukat, de csak Szamosbereki dühös kirohanását hallottam Kapornik ellen. Delavar és Mitchell között egyre fogyott a távolság. Egy döfés és...

— Jaj, megöli az a briganti! — kiáltottam fel izgalmamban.

— Hát te nem rám figyelsz! — méltatlankodott Szamosbereki. — Na, így is jó! Még azt akartam elmondani, hogy miket beszélt rólad Kapornik a társaságban, de ha téged az a nyavalyás darab jobban érdekel, akkor szervusz!

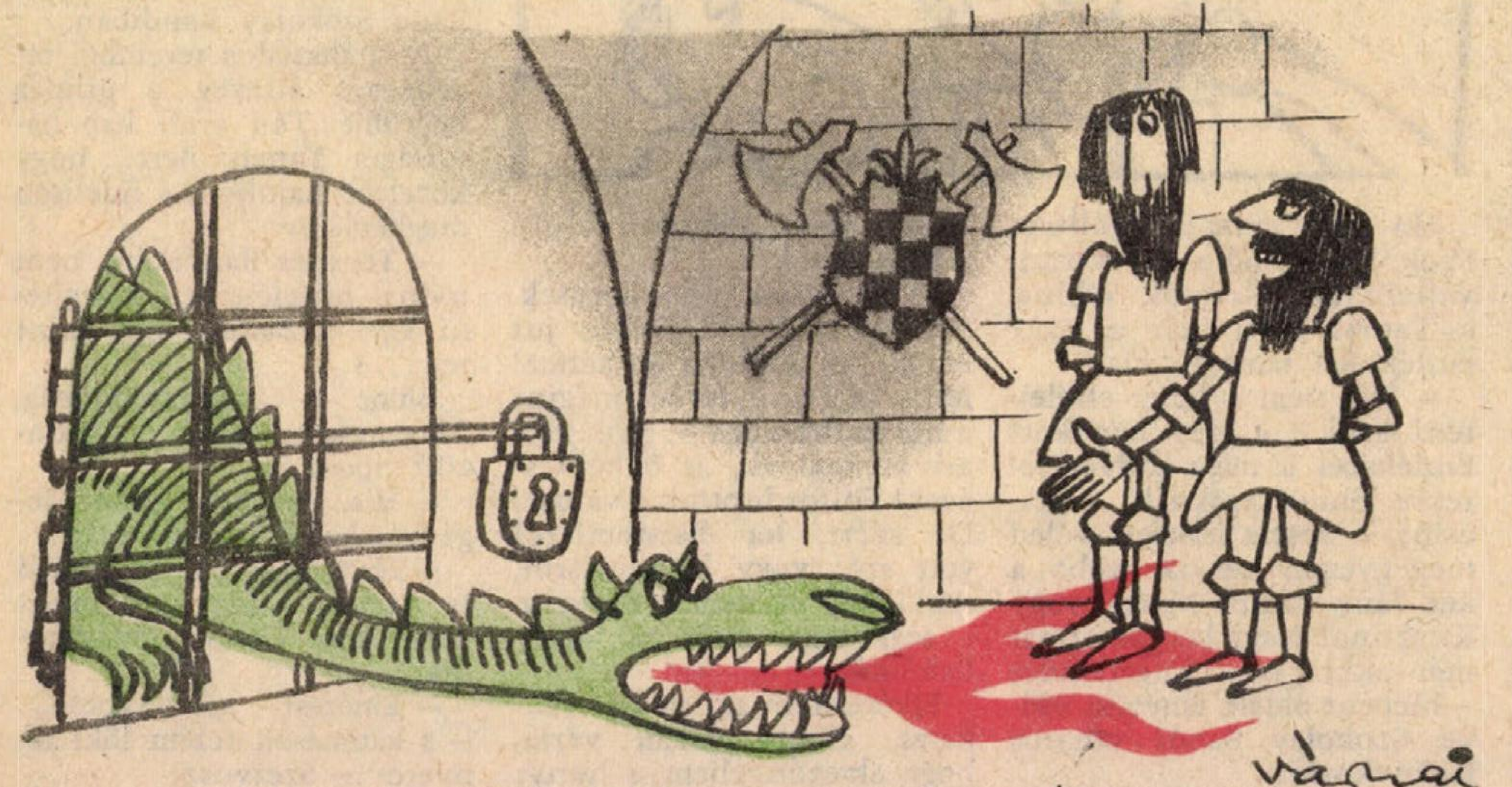
És levágta a kagylót. Közben azt láttam, hogy Delavar az utolsó pillanatban abbahagyja Mitchell üldözését. Talán elfáradt, vagy Mitchell szavai győzték meg a vérontás értelmetlenségéről, nem tudom. Tény, hogy két pisztolydörrenés után mindketten összerogytak. Vajon ki ölte meg őket és miért? Most már úgy se tudom meg, kezdődik a Nótaszó. De mit mondhatott rám az a galád Kapornik?

Izgatottan tárcsázok.

— Nem fontos, nézzed csak a tévét — mondta duzzogva Szamosbereki, és letette a kagylót.

Cseri Sándor

Komfort

– Nézd, Godofréd, milyen remek fűtésem van!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1301 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504